

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Ἀριθ. 18.

Ἰούνιος, 1869.

Β' Ἔτος.

ΤΑ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ.

Γυνή Ἐλευσινία.

Ἑλένη, Εὐρυπύλου, Ἠλέκτρα καὶ Πανθαλίου.

Ἴφιτος καὶ Βρισηΐς.

να, καθὼς περιέγραψεν αὐτὸν καὶ ὁ Πυρραῖος Λέσγειος ὁ Αἰσχυλίνου ἐν τῷ περὶ Καταστροφῆς τῆς Τρωάδος ποιήματι αὐτοῦ, ἐνθα λέγει ὅτι οὗτος εἶχε τραυματι-

σθῆ ὑπὸ Ἀδμήτου τοῦ Αὐγείου κατὰ τὴν μάχην ἣν οἱ Τρῶες ἔδωσαν διὰ νυκτός. Πλησίον δὲ τοῦ Μένητος παρίσταται καὶ Λυκομήδης ὁ Κρέοντος, καὶ οὗτος τε-

Ἑλένη, Μένητος, Λυκομήδης, Εὐρυπύλος.

τραυμένους εἰς τὸν καρπὸν. Κατὰ τὸν Λέσγειον, οὗτος ἐτραυματίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀγχιόρου· εἶναι δὲ φανερόν ὅτι ὁ Πολύγνωτος δὲν θὰ ἐξωγράψει οὕτω τὰ ἔλκη ἀμφοτέρων, ἐὰν δὲν ἀνεγίνωσκε τὴν ποίησιν τοῦ Λέσγειου· προσεπέθηκε δὲ καὶ δεῦτερον τραῦμα εἰς τὸν σφυρὸν

τοῦ Λυκομήδους καὶ τρίτον εἰς τὴν κεφαλὴν· ἀλλὰ καὶ Εὐρύπλος ὁ υἱὸς τοῦ Μηκιστέως ἐτρώθη εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός. Ὅλοι οὗτοι λοιπὸν παρίστανται ἐν τῇ ζωγραφίᾳ ἀνωτέρω τῆς Ἑλένης.

Δημοφῶν καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Θησέως.

Ἀνδρομάχη, Μηδειακίστη καὶ Πολυξένη.

Μετὰ δὲ τὴν Ἑλένην, ἔρχεται ἡ μήτηρ τοῦ Θησέως, κεκαρμένη μέχρι τῆς ἐπιδερμίδος, καὶ εἰς τῶν τοῦ Θησέως υἱῶν, ὁ Δημοφῶν, ὅστις, καθὼς εἰκάζεται ἐκ τοῦ σχήματός του, φαίνεται σκεπτόμενος πῶς νὰ ἀπολυτρώσῃ τὴν Αἴθρα. Οἱ Ἀργεῖοι λέγουσιν ὅτι ὁ Θησεύς ἔλαβε καὶ ἐκ τῆς θυγατρὸς τῆς Σίνιδος υἱὸν ὀ-

νομαζόμενον Μελάνιππον, καὶ ὅτι οὗτος εἶχε λάβει τὸ γέρας τοῦ δρόμου ὅτε οἱ καλούμενοι Ἐπίγονοι ἔθεσαν, δεῦτεροι οὗτοι μετὰ τὸν Ἀδραστον, τοὺς ἀγῶνας τῶν Νεμείων. Κατὰ δὲ τὸν Λέσγειον, ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος, ἡ Αἴθρα διαφυγοῦσα εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, ὅπου γνωρισθεῖσα ὑπὸ τῶν

υἱῶν τοῦ Θησέως ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ Δημοφῶντος παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος· καὶ οὗτος μὲν ἤθελε νὰ χαρισθῆ εἰς αὐτὸν, ἀλλ' εἶπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο τοῦτο ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Ἑλένης· ἀπέστειλε λοιπὸν κήρυκα πρὸς τὴν Ἑλένην, καὶ αὕτη συγκατένευσεν. Ὡστε, ὡς φαίνεται, ὁ Εὐρυπύλος ὁ ἐν τῇ εἰκόνι ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλένην ἕνεκα τῆς Αἴθρας, καὶ ὅπως ἀναγγεῖλη τὰ ἐνταλμένα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Παρίστανται δ' εἰπεὶ γυναῖκες Τρωαδίτισσαι ὡς ἤδη αἰχμαλῶται καὶ ὀδυρόμεναι· ἡ Ἀνδρομάχη μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν μαστὸν αὐτῆς. Κατὰ τὸν Λέσγειον, ὁ παῖς οὗτος ἐθανατώθη ῥιφθεὶς ἀπὸ τοῦ πύργου κατὰ τοιαύτην ἀπόφασιν, ὅχι τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ τοῦ Νεοπτολέμου ἰδίου, θελήσαντος καὶ νὰ πράξῃ τοῦτο

ἰδίαις χερσὶ. Παρέκει δὲ ἡ Μηδειακίστη, καὶ αὕτη μίαν τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου τῶν νόθων, περὶ ἧς λέγει ὁ Ὅμηρος ὅτι κατῴκει εἰς τὴν πόλιν Πηγήδιον, ὅπου ἦτο νυμφευμένη μετὰ τοῦ Ἰμβρίου υἱοῦ τοῦ Μέντορος. Καὶ ἡ μὲν Ἀνδρομάχη καὶ ἡ Μηδειακίστη εἶναι κεκαλυμμέναι, ἡ δὲ Πολυξένη, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν παρθένων, ἔχει ἀναπεπλεγμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Καθ' ἃ ψάλλουσιν οἱ ποιηταί, αὕτη ἐθυσίασθη ἐπὶ τοῦ μνήματος τοῦ Ἀχιλλέως· εἶδον δὲ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Πέργαμον, ἐπὶ τοῦ Καΐκου, ζωγραφίας, παριστώσας τῆς Πολυξένης τὰ παθήματα. Ἐξωγράφησε δὲ καὶ τὸν Νέστορα φοροῦντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πῖλον καὶ ἔχοντα δόρυ ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππον ὡσανεὶ ὀρμώμενον νὰ κυλισθῆ εἰς τὴν ἄμμο-

Νέστορ.

Κλυμένη, Κρέουσα, Ἀριστομάχη καὶ Ξενοδίκη.

διότι μέχρι μὲν τοῦ ἵππου εἶναι αἰγιαλός, ἐντὸς τοῦ οὐοῦ ὑποφαίνονται μάλιστ' αἱ γαλίαι, ἀλλὰ περαιτέρω δὲν φαίνεται πλέον θάλασσα.

Ἄνωθεν τῶν γυναικῶν τῶν μετὰ τῆς Αἴθρας καὶ τοῦ Νέστορος παρίστανται ἄλλαι, αἰχμαλῶται καὶ αὗται, ἡ Κλυμένη, ἡ Κρέουσα, ἡ Ἀριστομάχη καὶ ἡ Ξενοδίκη. Καὶ τὴν μὲν Κλυμένην, συγκατηρίθμησε μετὰ τῶν αἰχμαλῶτων ὁ Στράβωνος ἐν τῇ « Πλείου πέριδι »· ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν Ἀριστομάχην ἀναφέρει ἐν τῷ ποιήματι « Νόστοις » ὡς θυγατέρα μὲν τοῦ Πριάμου, γυναῖκα δὲ Κριτολάου τοῦ Ἰκετάου. Ἀλλὰ τὴν Ξενοδίκην δὲν εἶδον μνημονουμένην ὑπὸ ποιητοῦ ἢ συγγραφέως τινός. Περὶ τῆς Κρεούσης λέγουσιν, ὅτι ἡ τῶν θεῶν μήτηρ καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐλύτρωσαν αὐτὴν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων· διότι ἡ Κρέουσα ἦτο καὶ γυνὴ τοῦ Αἰνείου, καίτοι ὁ Λέσγειος καὶ τὰ Κύπρια ἔπη θέλουσιν ὡς γυναῖκα τοῦ Αἰνείου τὴν Εὐρυδίκην.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.)

ΔΙΗΓΗΜΑ. --- ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ.

(Ἰδε σελ. 10, 42, 74, 106 καὶ 138.)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ. --- Ο ΒΕΝΔΑΛ ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ.

Παρήλθε τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον· ἤγγιζον δὲ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ νέον ἔτος. Ὁ Βενδάλ καὶ ὁ Βίντρης εἶχον συνελθεὶ πολλάκις ἤδη εἰς συμβούλιον, ὅπως πράξωσι πρὸς τὸν ἀπαρρηχθέντα τὰ ἐν τῇ δικτῆν τοῦ ἀποβιβάσαντος. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου κτεδείξεν ὡς ὑλικῶς ἀδύνατον τὸ νὰ προβῶσιν εἰς βῆμα τι τυπικόν, ἀφοῦ ὁ Βίλδιν αὐτὸς ἔπραξε πᾶν ὅ,τι λυσιτελεῖ καὶ φρόνιμον πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ νομίμου

κληρονόμου τῆς περιουσίας τὴν ὁποίαν διακατεῖχον· ἐκ δὲ τῆς ἐκβάσεως τῶν ματαίων ἀναζητήσεων καὶ ἐρευνησῶν ἐκείνου, ἐφαίνετο ὅτι ὁ χρόνος ἢ ὁ θάνατος οὐδὲν ἄφασιν ἔγχοις τοῦ υἱοθετηθέντος παιδίου. Πρὸς τί ὄφελος λοιπὸν νὰ ἐξακολουθῶσι δημοσιεύοντες εἰδοποιήσεις διὰ τῶν ἐφημερίδων, ἀφοῦ δὲν ἐνέκρινον νὰ δάσωσι περισσότερας ἐξηγήσεις; ἂν δ' ἐξηγοῦντο σαφέστερον, δὲν ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ προσήρχοντο εἰς αὐτοὺς ὅλοι τῆς Ἀγγλίας οἱ ἀπατεῶνες;

— Ἐὰν μίαν ἡμέραν παρουσιασθῆ τις πιθανότης, ἔλεγεν ὁ Βίντρης, ὅσον ἀμυδρὰ καὶ ἂν ᾖ, θὰ τὴν δρασώμεν· εἰδεμὴ . . . πάλιν συμβουλευόμεθα ἀρῶν συμπληρωθῆ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς τελευταίας τοῦ μακαρίτου.

Ἐμείναι λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις αὕτη καθεύδουσα.

Καὶ ὁ Βενδάλ ἐν τούτοις, παραλείπων τὸ παρελθὸν διὰ τὸ μέλλον συμφέρον αὐτοῦ, ἐθεώρει καὶ τοῦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀβέβαιον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Παρήλθον μῆνες ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπισκέψεώς του πρὸς τὸν Ὁβερράίξερ, καὶ εἰσέτι ἡ μὴν διάλεκτος ἦν ἠδύνηθι νὰ μεταχειρισθῆ ὅπως δώσῃ εἰς τὴν Μαργαρίττην νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶχε κλίσιν πρὸς αὐτὴν, ὑπῆρχεν ἡ τῶν ὀμμάτων· ἐνίοτε δ' ἐλάμβανε τὴν χεῖρά της. Ποτὲ δὲν εὕρισκε καιρὸν νὰ τὴν ὀμιλήσῃ ἐλευθέρως, καίτοι τὴν ἐθέλεπε συνεχῶς. Ὅσακις παρουσιάζετο στιγμὴ κατάλληλος, ὁ Ὁβερράίξερ ἐτύγχανε παρών.

Πῶς νὰ γίνῃ; ἤγγιζε τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Ἦλπισε τέλος ὁ Βενδάλ νὰ εὕρῃ τὴν πρόσφορον εὐκαιρίαν ἣν ἐπεπόθει, λαβὼν προσκλητήριον παρὰ τοῦ Ὁβερράίξερ, παρακαλοῦντος αὐτὸν φιλοφρονέσασθαι νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ συγγευματίσῃ μετ' αὐτοῦ οἰκογενειακῶς κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ νέου ἔτους. « Μόνον τέσσαρες θὰ ᾔμῃθαι εἰς τὴν τράπεζαν », ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή.

ἐκ τῆς καταγραφῆς ταύτης ἐλπίδες μου, τὸ εἰσὸδήμά μου θὰ εὐρεθῆ διπλασιασμένον . . .

—Καὶ θὰ νυμφευθῆτε; ἐπηρώτησεν ὁ Ὁβερράκιζερ.

—Μετὰ ἔτος, μάλιστα. Σὰς ἀφίνω τὴν καλὴν νύκτα!

(τὴν συνέχειαν εἰς τὸ προσεχές.)

ΤΟ ΟΥΕΣΤΜΙΝΣΤΕΡΙΟΝ.

Ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ τούτῳ οἰκοδομητάτι, ἐγειρομένῳ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ταμείσις, ἐν Λονδίῳ, συνεδριάζουσιν αἱ δύο Βουλαὶ τοῦ βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας· ἡ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ, καὶ ἡ τῶν λόρδων ἢ γερουσιαστῶν. Τὸ μέγαρον τοῦτο, πυρποληθὲν κατὰ μέγα μέρος τὴν (4) 16 ὁκτωβρίου 1834, καὶ ἀνοικοδομηθὲν ἀπὸ τοῦ 1840 μέχρι τοῦ 1852 ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Charles Barry, καλεῖται Οὐεστμινστέριον (Westminster). Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀγγλικὸς γοθικὴ, ἡ ἐπικρατήσασα ἐπὶ τῆς δυναστείας τῶν Τυδώρων. Κατέχει ἑκτασὶν ἑννέα στρεμμάτων. Ἡ κυρία πρόσοψις αὐτοῦ ἐγείρεται ἐπὶ τοῦ Ταμείσιος. Ὁ πελώριος πύργος Βικτωρίας, ἀριστέρον τοῦ θεατοῦ, ἔχει ὕψος 340 ποδῶν· μετὰ τοῦτον διακρίνεται ὁ κεντρικὸς, καὶ ἔπειτα ὁ τοῦ ὥρολογίου. Ἄλλοι πύργοι μικρότεροι διακόπτουσι τὴν γραμμὴν τῶν στεγῶν, καὶ διὰ τῶν ζωγραφικῶν αὐτῶν σχημάτων συμβάλλουσι πρὸς τὴν τοῦ ὅλου μεγαλοπρέπειαν. Πρὸς ἀποφυγὴν πυρκαϊᾶς τοῦ λοιποῦ, εἰς τὴν νέαν ταύτην οἰκοδομὴν ὀλιγίστης ἐγένετο χρῆσις ζυλείας. Αἱ δοκοὶ εἶναι σιδηραί. Ἡ δαπάνη ἀνέβη μέχρι ἑκατομμυρίου λιρῶν στερλινῶν.

Τὸ νέον Οὐεστμινστέριον, συνδεθὲν οὕτω μετὰ τῶν λειψάνων τοῦ ἀρχαίου (1097), εἶναι σήμερον ὄχι μόνον τὸ περιφανές μνημεῖον τῶν κραταίων συνελεύσεων ἐφ' ὧν ἐρείδονται οἱ ἀγγλικὸὶ θεσμοί, ἀλλὰ καὶ πάνδημον τόποιον πάσης ἐθνικῆς τῶν Ἀγγλῶν δόξης, καὶ ἐνὶ λόγῳ τὸ σέμνωμα τοῦ βρετανικοῦ λαοῦ.

Εὐθὺς ἀπὸ τοῦ κατωφλίου τῆς μεγάλης θύρας παρίστανται εἰς τὸν θεατὴν ἐν ἀγάλμασιν οἱ προστάται τῆς Ἀγγλίας, Σκωτίας τε καὶ Ἰρλανδίας ἄγιοι, ὅλοι κατὰ σειράν ὑπὸ τὸν θόλον τῆς βασιλικῆς εἰσόδου, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἡ βασίλισσα Βικτωρία, στηριζομένη ὑπὸ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Εὐσπλαγγίας. Ἄπανα ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας εἰκονίζεται ἐν τῷ κτιρίῳ τούτῳ διὰ ζωγραφιῶν καὶ ἀγαλμάτων, ὡς καὶ εἰς τὰς πολυχρόμους ὑάλους τῶν παραθύρων καὶ εἰς τὰς ὀροφάς, προβαίνοντος τοῦ θεατοῦ εἰς σειράν αἰθουσῶν, ὅλων διακεχρωσμένων. Ἐδῶ ἡ βασιλικὴ ἱματιοθήκη, ἔνθα ἀγεται ἡ τελετὴ τοῦ ἱματισμοῦ τῆς βασιλίσσης ἐπὶ μεγάλων πομπῶν· ἐκεῖ ἡ βασιλικὴ στοά· παρέκει ἡ Γερουσία, ἀνωτέρω ἡ αἴθουσα τῆς παραμονῆς; ἡ τῶν Ποιητῶν, κεκοσμημένη διὰ ζωγραφιῶν κατὰ Σαίξπηρον, Μίλτωνα, Πόπ, Οὐάλτερσκῶττον, κλπ. Ὡς προχωρῶν ὁ θεατὴς παρακολουθεῖται οὕτως ὑπὸ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Μεγάλης Βρετανίας, καὶ μετ' αὐτῶν διεξέρχεται πᾶν ὅ,τι ἀξιωματικόν ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτῆς. Ἐκεῖ καὶ οἱ ἀνδριάντες τῶν ἐξόχων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας, ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Ἐκεῖ ὁ Ἕλληνας διακρίνει καὶ προσκυνεῖ ἐν μαρμαρῶ τὸν αἰδίων ἐν τῇ αὐτοῦ ψυχῇ Γεώργιον Κάνιγγα, τὸν ἄνδρα ὅστις ἐν τῇ αὐτοῦ μεγαλοφυίᾳ ἐνόησε τὴν σωτηρίαν τῆς Ἀνατολῆς.

Τὸ βουλευτήριον τῶν λόρδων, συγκαίνωνσιν μετὰ τῶν βασιλικῶν δωμάτων, κεῖται εἰς τὸ κέντρον τοῦ μεγάρου· τοῦτο ἀπεπερατώθη πρῶτον, καὶ ἠνοίχθη τὴν 15 ἀπριλίου 1847. Ἔχει δὲ μῆκος μὲν ποδῶν 97, ὕψος δὲ ὡς καὶ πλάτος ποδῶν 45. Δέχεται δὲ τὸ φῶς ἐκ 12 παραθύρων ἐχόντων ὑάλους ἐξωγραφημένας. Μεταξὺ ἐκάστου παραθύρου, ὡς καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς αἰθούσης, ὑπάρχουσι 18 σηκοί, ἔχοντες τὰ ἀγάλματα τῶν βαρόνων τοῦ μεγάλου συντάγματος. Κοσμοῦσι δὲ τὴν αἴθουσαν ταύτην καὶ πίνακες ἐλαιοθαφεῖς παριστῶντες τὴν βάπτισιν τοῦ Ἐθελβέρτου, Ἐδουάρδον τὸν Γ' ἀπονέμοντα τὸ παράσημον τοῦ Κνημιδοδέτου εἰς τὸν Μέλανα πρίγκηπα, τὸν Ἐρρίκον πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας κρατηθέντα καὶ ἀγόμενον εἰς φυλακὴν, ἐπειδὴ ἐξέβρισε καὶ ἔδειρε δικαστὴν τινα. Ἀλληγορικαὶ δὲ πρὸς τούτους εἰκόνες παριστῶσι τὸ πνεῦμα τῆς Θρησκείας, τὸ πνεῦμα τῆς Ἰπποσύνης καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Νόμου. Τῶν στενογράφων ἡ στοὰ κεῖται ἀπέναντι τοῦ βασιλικοῦ θρόνου· ἀνωθεν αὐτῆς ἔτερα στοὰ, ἡ λεγομένη τῶν Ξένων, ἡ τοῦ δημοσίου.

Κατὰ παλαιὸν τι ἔθος, προσελθὼν ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως συνωμοσίας τινός, λεγομένης τῆς πυρίτιδος (gunpowder-plot), ἐν ἔτει 1605, ὁ λόρδος ὑπασις, μετὰ τοῦ κλητῆρος τῆς μελαίνης βάρδου καὶ ἀποσπάσματος σωματοφυλάκων, εἶναι εἰς χρέος νὰ καταβαῖνῃ εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ὑπογείων ἅτινα κεῖνται ὑπὸ τὸ βουλευτήριον τῶν λόρδων, δύο ὥρας πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς βασιλίσσης.

Τὰ ἀγγλικὰ βουλευτήρια ἀνοίγονται συνήθως κατὰ μῆνα φεβρουάριον, καὶ κλείονται ἢ διαλύονται κατὰ ἰούλιον. Τὸ δικαίωμα τοῦ συγκαλεῖν, ἀναβάλλειν ἢ διαλύειν τὰς Βουλὰς ἀνήκει εἰς τὸν βασιλέα. Δύο βουλευτικὰ σώματα ἔχουσιν οἱ Ἀγγλοὶ· τὸ τῶν λόρδων καὶ τὸ τῶν ἀντιπροσώπων· τούτων δὲ ἡ ἐξουσία εἶναι ἀπεριόριστος. Δύνανται ὄχι μόνον νὰ λύσωσι τὸ βαλάντιον τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ κρατῶσι τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ἔθνους. Κατὰ τὸν νομολόγον Coke, « αἱ Βουλὴ εἶναι τὸ ἀνώτατον, τὸ ἐντιμότερον καὶ τὸ αὐθαιρέτωτατον τῶν δικαστηρίων. » Τούτου ἡ δικαιοδοσία εἶναι ἀπόλυτος· συντάττει, ἐκτείνει, περιτέλλει, καταργεῖ, ἀνακαλεῖ ἢ ἐπαναφέρει ἐν ἰσχύϊ καὶ νόμους, καὶ θεσμοὺς, καὶ κανόνας, καὶ διατάξεις περὶ παντός πράγματος ἐκκλησιαστικοῦ τε καὶ πολιτικοῦ, κεφαλικοῦ τε καὶ ἐγκληματοικοῦ, στρατιωτικοῦ τε καὶ ναυτικοῦ. « Ἔργον ἔχει τὸ ἀνορθῶναι τὰς ἀδικίας, ἐπαγρυπνεῖν ἐπὶ παντός μονοπωλίου ἐπαχθοῦς, χαλιναγωγεῖν τὰς ὑπερμέτρους παρεκτροπὰς τῶν εὐνοουμένων ἐν τῇ αὐτῇ ἢ τῶν κακῶν ὑπουργῶν, τιμωρεῖν τοὺς τῶν ἐνόχων μεγάλους καὶ φρονούντας ἑαυτοὺς ὡς ἀνωτέρους τῶν νόμων, καὶ τέλος ἐπιτηρεῖν τὴν ἀγωγὴν καὶ αὐτῶν τῶν ἀπονεμόντων τὴν δικαιοσύνην ἢ διαχειριζομένων τὰ δημόσια χρήματα. »

Εἰς τὰς ἀγγλικὰς Βουλὰς ἔξιστι τὸ ῥυθμίζειν τε καὶ μεταρρυθμίζειν τὴν τοῦ θρόνου διαδοχὴν, ὡς ἐγένετο ἐπὶ Ἐρρίκου τοῦ Η' καὶ Βιλλέλου τοῦ Γ'. Ἐξιστι δὲ ἔτι καὶ τὸ μεταβάλλειν τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν, ὡς συνέβη ἐπὶ Ἐρρίκου τοῦ Η', Ἐδουάρδου τοῦ Δ', Μαρίας καὶ Ἐλισάβετ. Τέλος δὲ ἡ Βουλὴ, ὅχι μόνον μετέβαλεν, ἀλλὰ καὶ ἀνέπλασεν ἐκ νέου τὸ σύνταγμα τοῦ τε Κράτους καὶ τὸ ἴδιον αὐτῆς, ὡς ἐπὶ Γεωργίου τοῦ Α', ὅτε αἰτιολογήσασα τὸ πρᾶγμα ἐκ τῶν συνωμοσιῶν φιλοταράχου τινός καὶ παπιστικῆς φρατρίας,

καὶ ἐκ τῆς ἀπειλούσης ἀλλοτρίας εἰσβολῆς, ἐξέτεινε διὰ ψήφισματος τὴν διάρκειαν αὐτῆς ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη, ἀντὶ τῶν ἕως τότε ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῆς συνηθείας τριῶν μόνον. Τὸ δὲ περὶ ἑπταετίας ψήφισμα ἐκεῖνο διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ, καίτοι οὔτε μνηστῆρες

ἀνεφάνησαν ἔκτοτε, οὔτε κίνδυνός τις ὑπάρχει ἀπειλῶν τὴν μοναρχίαν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν λόρδων εἶναι ἀπεριόριστος· μόνον ὁ τῶν κληρικῶν λόρδων ὀρίζεται. Δύο ἀρχιεπίσκοποι καὶ εἰκοσιτρία ἑπίσκοποι, οἵτινες ὑποτίθενται ὡς

Οὐεστμινστέριον, βασιλικὸν μέγαρον ἐν Λονδίῳ.

ἔχοντες παρὰ τοῦ βασιλέως παλαιὰς αὐθεντίας (baronies), δικαιῶνται νὰ συνεδριάξωσι καὶ συμπηφύσωσι μετὰ τῶν λαϊκῶν λόρδων, οἵτινες, ὅλοι ἐκ τῶν εὐπατριδῶν τοῦ βασιλείου, φέρουσι τίτλους ἀριστοκρατικῶν δουκῶν, μαρκησιῶν, κομητίων, ἀντικομητίων καὶ βα-

ρόνων. Καὶ τινες μὲν συνεδριάζουσι κληρονομικῶ δικαιοματι, ὡς ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι πατρίκιοι· ἄλλοι δὲ ἐκ δημιουργίας, ὡς ὅλοι οἱ νεήλυδοι· τινὲς δὲ ἐξ ἐκλογῆς, ὡς οἱ δώδεκα πατρίκιοι οἱ ἐκπροσωποῦντες τὸ σῶμα τῶν εὐπατριδῶν τῆς Σκωτίας, ἀφ' ἧς ἐποχῆς

ήνωθη ή χώρα αυτη μετα τής 'Αγγλίας, και οι εικοσιοκτώ 'Ιρλανδοι πατριικιοι, μετ ενος αρχιεπισκοπου και τριων επισκοπων.

Εξεστιν εις τον βασιλεα ν' αυξανη κατα θελησιν τον αριθμον των λαϊκων λορδων. η νυν Γερουσια εχει υπερ τα 400 μελη. Εκτος των πανδημων περιστασεων, οι λορδοι καθηνται εις οιανηποτε θεσιν εν τη Γερουσια, ανευ διακρισεως. μονον προσεχουσιν ωστε οι μεν συμπολιτευόμενοι να ηναι εκ του μερους οπου και οι υπουργοι, οι δε αντιπολιτευόμενοι εκ του εναντιου. Οι αρχιεπισκοποι και οι επισκοποι εχουσιν εδωλιον ιδιαίτερον. Κατ' αρχαιαν τινά παραδουον, ο λορδος καγκελάριος, ητοι ο δικαιοματι προεδρος τής Γερουσίας, καθηται απεναντι του θρονου επι σακκου μαλλινου, εχων πλησιον του την μεγάλην σφραγιδα η το σκηπτρον τής δικαιοσύνης, — εθιμα παλαια, τα οποια τηρουνται εισετι ενεκα σεβασμου προς τας παραδοσεις, αν και αναξια των φωτων τής σημερον. Οι δικασται, οι αρχιγραμματεες κλπ., οσοι καλουνται ινα γνωμοδοτησωσιν επι ζητηματων νομικων, καθηνται και αυτοι επι σακκων μαλλιων.

Των δε αντιπροσωπων η νεα αιθουσα, απλουστερα οσα τής των λορδων, εχει μηκος μεν μετρων 20 και 13 εκατος., πλατος δε και υψος μετρων 14 και 61 εκατ. Τους τεσσαρας τοιγους αυτης σκεπαζουσι σανιδες εκ δρυος, πλουσιως τετορευμεναι. προ παντων δε αξιοθεατος ειναι η οροφη. Τα υαλωματα, ως χρωματισμενα, μετριάζουσι το πολυ φως. Η καθεδρα του προεδρου κειται εις την βορειαν πλευραν, και υπερ αυτην το θεωρειον των επισημων ξενογραφων και των επισκεπτομενων οσοι τυγγανουσι τής ιδιαιτερας ταυτης χαριτος. προς νυτον δε εκτεινεται σοα ευρυχωρος, οπου αναβαινει το δημοςιον. Αλλα στερειται αερος ικανου η αιθουσα αυτη.

Η 'Αγγλια μετα τής Ουαλλίης ελλουσι 498 βουλευτας, η 'Ιρλανδια 105 και η Σκωττια 53, το σλον 656. Ουτοι καθηνται ανευ διακρισεως ταξεως. Ο προεδρος, εκλεγόμενος υπο τής Βουλής αυτης, κατεχει την υψηλοτεραν θεσιν. η γραμματεος και δυο υπογραμματεες, φορουντες κανδεις μελανας, καθηνται κατωτερω πλησιον τραπέζης. δεξιθεν του προεδρου ειναι το καθισμα των υπουργων. αριστεροθεν δε οι αρχηγοι τής αντιπολιτευσεως. Οσακίς αγορευη βουλευτης, αποτεινεται προς μονον τον προεδρον. εαν αποκριθη εις αυτον ετερος των βουλευτων, δεν επιτρεπεται εις τον αγορευοντα ν' απαντηση κατα την αυτην ημεραν, εκτος εαν προσεβληθη προσωπικως. Τεσσαρακοντα μελη αρκουσι προς συγκροτησιν Βουλής.

Τα εν τω βουλευτηριω μαγειρεια και καφενεια χρησιμεουσιν αποκλειστικως προς τους βουλευτας και τους γερουσιαστας, διότι πολλοι γευονται εν αυτοις οσακίς παρατεινωνται αι αγορευσεις. Το δημοςιον δυναται κατα συγκαταβασιν να λαβη ποτα δροιστικα, αλλ' οχι εντος των δωματων οπου γευονται τα μελη του βουλευτηριου. Αλλοτε ποτε επρεπε να πληρωση πας εισερχόμενος εις τας συνεδριασεις 2 σελλινια και ημισυ, αλλα σημερον πας τις εισερχεται δωρεαν, αφου εφοδιασθη δι' εισιτηριου εζ ενος των βουλευτων.

Οταν αμφοτεροι αι Βουλαι συμφωνησωσιν επι μετρον προταθεντος υπο τής μιας η τής αλλης, ειναι αναγκαία η βασιλικη επικυρωσις, παρεχουσα εις αυτο νομου ισχυν. Το κυρος δε τουτο διδεται υπ' αυτου του

βασιλεως, η υπο τριων βασιλικων επιτροπων εκλογομενων μεταξυ των λορδων. Δοθεισης τής βασιλικής εγχρισεως εις ψηφισμα τι δημοςιον, ο γραμματεος λεγει γαλλισι, « Le roi (η η la reine) le veut. » ητοι, « Τουτο θελει ο βασιλευς (η η βασιλισσα). » Εαν δε το ψηφισμα ηναι μυστικον, τοτε ο γραμματεος λεγει, « Soit fait comme il est desire, » τουτεςτι « Γενεσθω κατα ποθον. » Εαν το ζητημα ηναι περι χρηματικης εισφορας, προπει κατα τας διατυπωσεις να λεγθη, « Le roi remercie ses loyaux sujets, accepte leur benévolence, et aussi le veut. » τουτεςτιν, « Ο βασιλευς ευχαρισει τους αγαθους αυτου υπακουους, αποδεχεται την αυτων ευδοκιαν, αυτος τε βουлетαι. » Αλλ' εαν ο βασιλευς δεν εγχρινη το ψηφισμα, ο γραμματεος λεγει, « Le roi avisera. » ητοι « Ο βασιλευς αποφασισει βουλευσαμενος. » Τουθ' οπερ ισουδναμει προς αρνησιν.

Εσημειωσαμεν τας γαλλικας λεξεις, επειδη τας αυτας ταυτας αντι 'Αγγλικων μεταχειριζονται οι βασιλεις τής 'Αγγλίας εν ταυταις ταίς περισσασει, κατα παλαιον εθος προερχομενον εκ των ημερων Βιλελμου του Κατακτητου. Ειναι δε τουτο περιεργον αληθως, η μαλλον παραδοξον τεκμηριον του σεβασμου τον οποιον επαγγελλεται ο 'Αγγλικος λαος προς τας παλαιας παραδοσεις, και αν αυται καθαπτωνται τής εθνικης φιλοτιμίας του.

Οι πατριικιοι τής 'Αγγλίας, Σκωττίας και 'Ιρλανδίας, ητοι απαντες οι πατριικιοι του Ηνωμένου Βασιλειου εχουσιν τα αυτα προνομια, οποιουσιδηποτε αν εχωσι τιτλους η αξιωματα. επειδη ομως διαιρουνται εις δουκας, μαρκησιους, κομητας, αντικομητας και βαρονους, κατα την ταξιν των τιτλων τουτων εχουσιν και την πρωτοκαθεδριαν. Εν περιπτωσει εσχάτης προδοσιας τινος αυτων δικαζονται υπο των συναδελφων των. Ταυτην κεκτηνηται την προσωπικην προνομιαν, ως και το δικαιομα του παρουσιάζεσθαι αυτοπροσώπως εις τον βασιλεα και υποβαλλειν αυτω εαν τι σπουδαιον συμβαινη εν τοις πράγμασιν. Ειναι δε οι πατριικιοι κληρονομικοι υπερασπισται και συμβουλοι του στέμματος και προσταται των βασιλικων προνομιων. Εις αυτους εξεσι το εκφερον νομοσχεδια, τροπολογειν και ανακαλειν τους ισχυοντας νομους, εκτος των αναγομενων εις τους φορους. Προσειτι δε η Γερουσια αυτη αποτελεί ανωτατον δικαζηριον, και ειναι ως ο 'Αρειος Παγος παρ' ημιν.

Ειδομεν οτι η αιθουσα οπου συνερχονται οι γερουσιασται ουτοι ειναι καλλωπισμενη μετα πολλης τεχνης και φιλοκαλίας. τα παραθυρα υψηλα. τα καθισματα σκεπαζονται υπο βελουδου. αι θυραι καταχοσμουονται δι' ορειχαλκου επικεχρυσωμενου. ενι λογω, ουδεν ημεληθη οπως φαίνεται η αιθουσα αυτη ως αξια των περιφανεστατων ανδρων του Κρατους. Ο θρονος ο βασιλικος ισταται επι βαθμιδων πολλων. ως ειπομεν, απεναντι, και εις μικραν απ' αυτου αποστασιν, κειται ο μαλλινοσ σακκος του προεδρου. Ο μαλλινοσ σακκος ουτος ειναι στρωματιον τι τετραγωνον, μαλλινον τφοντι, αλλα σκεπασμενον δι' υφασματος κοκκινου εριουχου (τσόχας). δεν εχει δε δια την ραχιν στήριγμα. Αμφοτεροθεν του καθισματος τουτου κεινται εδωλια κατα βαθμιδας. Δεξιθεν του προεδρου, εις το πρτων εδωλιον, καθηνται οι επισκοποι, κατωτερω οσοι των υπουργων ειναι και πατριικιοι. απεναντι δε,

προς τ' αριστερα του προεδρου, καθηνται οι αρχηγοι τής αντιπολιτευσεως, ητοι οσοι των πατριικων υποδεικνυονται υπο τής κοινής γνώμης ως μελλοντες να διαδεχθωσι τους ενεστωτας υπουργους, εαν υπερισχυεν η πολιτικη των. Εν τω μεταξυ ειναι αλλα εδωλια, οπου καθηνται οι δικασται, εχοντες μεν φωνην, οχι δε και ψηφον. Κατα τας συνθηεις συνεδριασεις, οι βασιλοπαιδες δεν εχουσιν ιδια καθισματα, αλλα καθηνται πλησιον των υπουργων η των αντιπολιτευομενων, ως αυτοι βουλωνται.

Και εν ταυτη τη Βουλη εχουσιν οι εφημεριδογραφοι και οι στενογραφοι ιδιον θεωρειον, και ετερον το δημοςιον, η μαλλον μέρος του δημοςιου. επειδη γυναικες δεν ειναι δεκται εντος αυτου. Υπαρχει ομως και δια τας γυναίκας ιδιον τι θεωρειον, καιτοι λιαν στενον.

Ο προεδρος τής 'Αγγλικής Γερουσίας, ητοι ο καγκελάριος, επειδη ειναι και μελος του υπουργειου, αποχωρει μετ' αυτου. Ο καγκελάριος μισθον δεν εχει ως προεδρος. απων, αντικαθισταται υφ' ενος των δικαστηριου του Κρατους.

Η 'Αγγλικη γερουσια εχει τρεις γραμματεεις. εις τον πρτων διδεται μισθος 4,000 λιρων στερλιων και κατοικια. εις τον δευτερον 2,500 λிரαι, και κατοικια ωσαυτως.

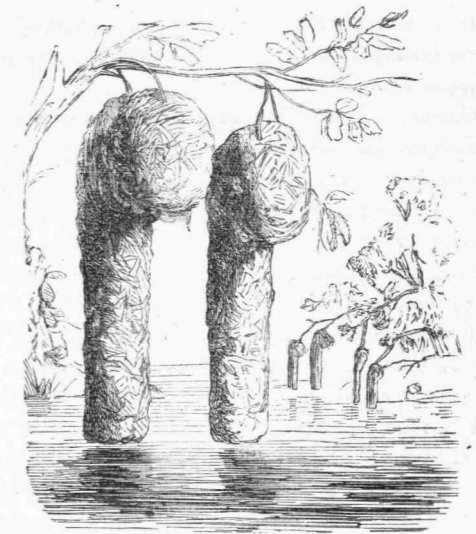
ΑΙ ΦΩΔΕΑΙ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

(Ίδε σελ. 131. — Συνέχεια και τέλος.)

Τις ειδη και δεν εθαυμασε την καλιαν των Αιγιθαλων (Mésanges), κοινως μελισσοφαγων, μαλιστα δε την του επονομαζομενου Κρεμαστου (Penduline), συντιθεμενην εκ του μεταξωδους εκεινου γραφαλου των ανθελων τής ιτέας και τής αχρωιδος (κοινως λευκησ); Κρεμαζουσιν αυτην εις την ακραν κλωναριου τινος ευκαμπτουατου. Ο Κρεμαστης του Ευελπιδος ακρωτηριου κατασκευαζει εις τας ακακίαις, και ιδιος εις τας Μιμαδας (Mimosas) καλιαν τινε ετι μικροτεραν, μαλακην, ομοιαν με ανθος. εξωθεν αυτης ομως προσθετει μικρον τι κυπελλον, η ησυαζηριον, οπου καθηνται οτε μεν ο αζρην, οτε δε η θηλεια, ενσωσυμμεριζονται τους κοπους τής επωσσεως.

Κανων γενικος: οσα πτηνα διδουσιν εις τας καλιας των σχημα επιμηκες και ανοιγουσιν αυτας προς τα κάτω, ταυτα κατοικοουσιν εις τους τροπικους η εις τα θερμωτατα των δυο κοσμων κλιματα. κατασκευαζουσι δε αυτας ουτω, δια να προφυλαττωνται τα ωα των και οι νεοσσοι απο παντος τετραποδου αναρρηγωμενου εις τα δένδρα, και απο παντος ερπετου. διότι τα ερπετα ειναι πλειστα και παντοιων ειδων εις εκεινα τα κλιματα.

Το αυτο λεγομεν και περι των ονομαζομενων Κασικων, Καρυγιων και Αγελαστων, πτηνων τής 'Αμερικης. ετι μαλλον εντεχονοι ειναι τουτων αι καλιαι. συντιθενται εκ λεπτων κλωναριων μακροτατων, εχουσαι σχημα ωσειδης, επιμηκες, η κυλινδρικόν. στερεως δε προσδεμεναι εις κλαδιον τι, αιωρουνται εις τον αερα. Αυται ενιοτε εχουσι μηκος ενος η και δυο μετρων. η εισδοδς των ειναι ηνεωγωμένη κατωθεν, αλλ' εις το μερος οπου τιθενται τα ωα υπαρχει κοιλωμα ασφαλως περιεχον αυτα. Το κοιλωμα τουτο ειναι κυριως η κα-

Ύφαντης ο άμβυκοποιός (Tisserin nélicourvi).

λια. Πολλάκις βλέπει τις εκατοντάδας καλιών τοιούτων προσρητημένων εις εν μόνον δένδρον. Πρὸς περισσοτέραν ασφάλειαν, τινες αὐτῶν κρεμάζονται ὀλίγον τι ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Τὰ πτηνὰ τοῦ εἶδους τούτου δίδουσιν εις τὰς καλιάς των και ποικιλια

Ύφαντης ο Μαχαλίτης (Tisserin mahali).

άλλα σχήματα. ὑπάρχουσι τοιαῦται ἡμισφαιρικά, διηρημένα ἔσωθεν εις τέσσαρα χωρίσματα.

Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν πτηνῶν συγκαταλέγονται και τὰ λεγόμενα Δημοκράται, επειδὴ ζῶσιν ἐν κοιωνία. Πολλάκις εὕρισκε τις πεντήκοντα (ἢ) ἐξήκοντα

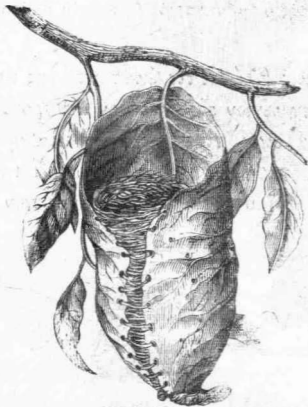
Δημοκράτης (Républicain).

καλιάς τῶν πτηνῶν τούτων ἐφ' ἑνός και τοῦ αὐτοῦ δένδρου παραδόξως συγκεκολλημένας. Ταῦτα διαιτῶνται εις τὴν Ἄφρικὴν και Ἰνδικὴν.

Ἐκ τῶν Ὑπολαϊδῶν (Ποταμίδων, Fauvettes), ἡ τῶν καλαμώνων εἶναι ἀξιοπεριεργός διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς καλιᾶς τῆς. Τὴν πλέκει περίξ ἑπτὰ ἢ οὐκτὼ καυλῶν ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ καλάμου, προσέχουσα ὅμως νὰ μὴ συσφίγγῃ τοὺς καυλοὺς τούτους ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων κείται ἡ καλιὰ. Τοιοῦτοτρόπως, ἂν συμβῇ νὰ πλημμυρήσῃ ποτὲ τὰ ὕδατα καὶ ν' ἀναβῶσι μέχρι τῆς καλιᾶς, ἀναβαίνει καὶ αὐτὴ ἢ καταβαίνει μετα τῶν ὑδάτων, οὐδέποτε πνιγομένη. (Ἴδε τὸ σχῆμα ἐν σελίδι 132.)

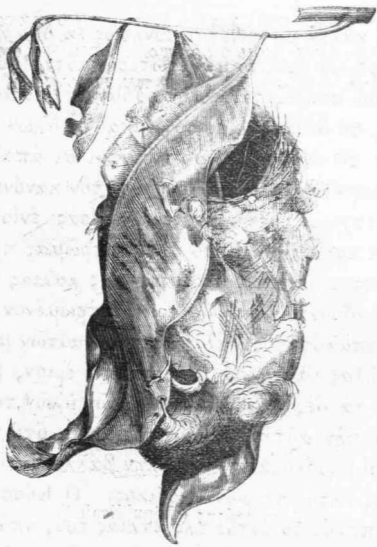
Τὸ αὐτὸ σχεδὸν πράττουσι, κατ' ἄλλον ὅμως τρόπον, καὶ αἱ Ὀρτυγομήτραι, αἱ Κρέκες (Râles) αἱ Φαλαρίδες (Poules d'eau) καὶ τινες Νῆσσαι.

Οἱ Ὀρθοτόμοι, ἄλλο εἶδος Ὑπολαϊδῶν τῆς Ἰνδικῆς, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουσι καὶ Ῥάπτας, εἶναι καὶ αὐτοὶ ἀξιοθαύματα. Θέτουσι τὴν καλιάντων ἐντὸς

Ὀρθοτόμος ὁ Μακρόκερκος.

πλατέος τινὸς φύλλου τὸ ὅποιον στρέφουσιν εἰς κέρας, καὶ ἀφοῦ συνάψῃσι τὰς δύο πλευράς του, τὰς συρράπτουσι διὰ χόρτου τινὸς χρησιμεύοντος ἀντὶ κλωστῆς, ἀνοίγοντες διὰ τοῦ ῥάμφους τῶν τὰς τρύπας διὰ τῶν ὁποίων περῶσι τὴν κλωσὴν τῶν. Ἄλλα ἐξ αὐτῶν τῶν πτηνῶν μεταχειρίζονται δύο φύλλα ἀνθ' ἑνός· τὸ ἀ-

Ὀρθοτόμος ὁ Βεννέτιος.

νώτερον χρησιμεύει καὶ ὡς στέγη τῆς καλιᾶς· εἶναι δὲ καὶ αὐτὸ ὁμοίως ἐξράμμενον, ἀλλὰ διὰ τινος ἄλλης ὕ-

λης βαμβακώδους. Μικρὸν μόνον διάστημα μένει ἀσύρραπτον, διὰ νὰ εἰσέρχεται τὸ πτηνὸν δι' αὐτοῦ.

Καὶ τῆς Προκνίδος τῆς γλαυκῆς (Procnias azuree) ἡ καλιὰ δὲν εἶναι ἀναξία λόγου. Αὐτὴ τὴν συμ-

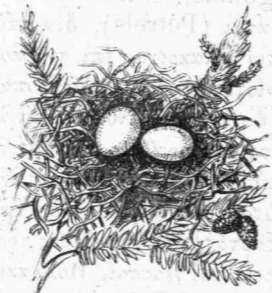
Προκνίς ἡ Γλαυκή.

πλέκει ὡς καλάθον, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν βάπτει πρὸς στερέωσιν περισσοτέραν.

Τὰ Στρουθία (κοινῶς Σποργίτια) δίδουσιν εἰς τὴν καλιάντων σχῆμα σφαιροειδές, ἀφίνοντα ἐκ πλαγίου τὴν εἴσοδον· μακρὰν τῶν κατοικιῶν, συναθροίζονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δένδρου πολλά.

Τὰ μεγάλα Ταχύδρομα πτηνὰ, τὰ Ἀλεκτοροειδῆ καὶ σχεδὸν ὅλα τὰ Μακροσκελῆ μικρὰν καταβάλλουσι φροντίδα εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς καλιᾶς τῶν· τὰ μὲν πρῶτα θέτουσιν αὐτὴν ἐντὸς τῶν ἐρήμων ἢ τῶν ἀγρῶν· τὰ δὲ ἄλλα, ἐπὶ τῶν ὄχθων, ἐντὸς τῶν ἐλῶν, ἢ καὶ ἐπὶ τῶν πετρῶν, παρὰ τὰ ὕδατα. Τὸ αὐτὸ πράττουσι καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ ἔχοντα παλαμοειδεῖς πόδας.

Οἱ Κόρακες καὶ αἱ Περιστεραὶ, ὅταν φωλεῦσιν ἐπὶ δένδρων, κατασκευάζουσι τὰς καλιὰς ὅλως ἀτεχνεῖς· συνάγουσιν ὀλίγα μόνον κλαδιά, τὰ ὅποια θέτουσι τόσον ἀραιὰ, ὥστε πολλὰκις διαφαίνονται τὰ ὠάτων. Τὸ αὐτὸ τοῦτο πράττουσι καὶ αἱ Τρυγόνες.

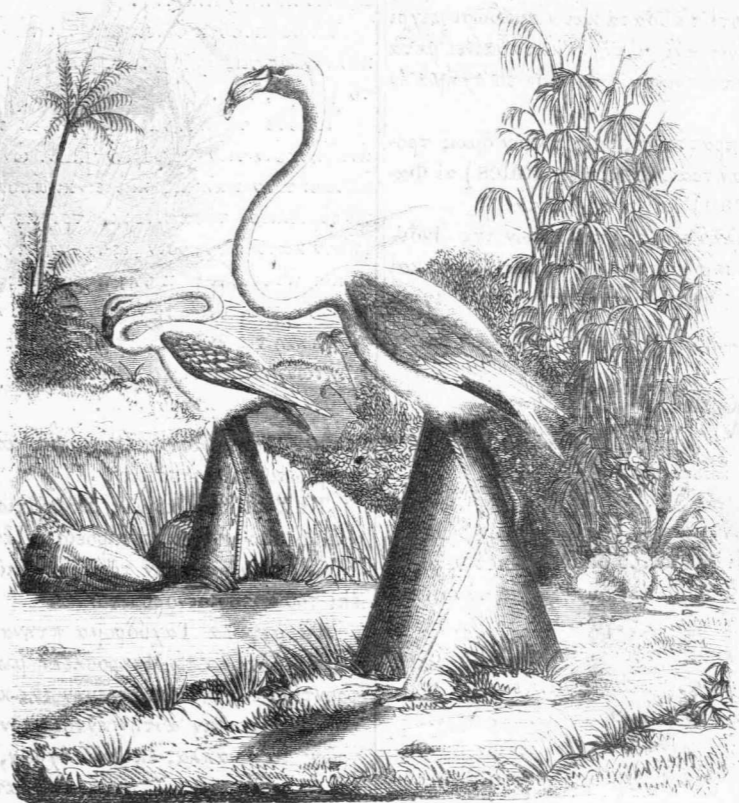
Τρυγών.

Περὶ δὲ τῶν Κύκνων, τῶν Χηνῶν καὶ τῶν Νησῶν, τὰ μὲν κατασκευάζουσι τὰς καλιὰς δι' ἀγρωστωδῶν φυτῶν ἢ θαλασσίων φυτῶν καὶ βρύων, τὰ δὲ φωλεῦουσιν ἐπὶ τῶν δένδρων· πολλὰ δὲ καὶ σκάπτουσι τὴν γῆν, ὡς ἡ Χὴν τῆς Αἰγύπτου, ἢ θαλάσσιος Νῆσσα, κτλ.

Οἱ Στρουθοκάμηλοι καὶ οἱ Κασοῦροι σκάπτουσι διὰ τῶν ποδῶν εἰς τὴν ἄμμου ἢ μεταξὺ τῶν χόρτων εὐρύχωρόν τινα λάκκον κυκλοτερεῖ, ὅπου ἀποθέτουσιν ἀπλῶς τὰ ὠάτων. Ἄλλ' οἱ Μεγαπόδες καὶ οἱ Τηλέγαλλοι (Talegalles), τὰ ἡμιαλεκτοροειδῆ καὶ ἡμιταχύδρομα ταῦτα ὄρνεα τῶν νήσων Κελεβῶν, τῆς Ὠκε-

νίας καὶ τῆς Αὐστραλίας, καταβάλλουσι πλεονά τινα κόπον. Γὰρ μὲν ἀποθέτουσι τὰ ὠάτων ἐπὶ στρώματος ἄμμου, ἔπειτα δὲ τὰ σκεπάζουσι διὰ λοφίσκου τινός, ἀφίνοντα τὴν φροντίδα τῆς ἐπωάσεως εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου· τὰ δὲ, ἀντὶ λοφίσκου ἐξ ἄμμου, σχι-

ματίζουσι μεγάλας θημωνίας ἀγρῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων κείνται τὰ ὠά. Ἄλλ' αἱ θημωνίαι αὗται εἶναι ἔργον πολλῶν ὁμοῦ ζευγῶν ὄρνεων τοιαούτων, φροντίζόντων ν' ἀποθέτωσιν ἐν στρώμα ὠῶν καὶ ἐν στρώμα ἀγρῶν, καὶ οὕτως ἐναλλάξ μέχρις ὀρισμένου

Φοινικόπεροι τίκτουσαι.

ἄμμου. Θέτουσι δὲ τὰ ὠά ὅλα ὄρθια, καὶ ἡ ζύμωσις τοῦ χόρτου οὕτω συσσωρευμένου, καὶ ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου, ἐπιφέρουσι τὴν ἐκκόλασιν.

Τέλος, οἱ Λάρροι, αἱ θαλάσσιοι Χελιδόνες, οἱ Λιπαρόγνηες (Pingouins), οἱ Κολομβηταὶ (Guillemots), οἱ Θαλασσοβάται (Pétrels), δὲν κάμνουσι καλιὰς, ἀλλὰ τίκτουσιν ἀδιακρίτως ἐπὶ τῆς ἄμμου ἢ ἐπὶ τῶν τρογῶλων, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τὰς τρύπας τῶν βράχων.

Ἐν γένει, ὁ μὲν τόπος ἐνθα πρέπει νὰ τεθῇ ἡ καλιὰ ἐκλέγεται κατὰ τὰς συνήθεις ἀνάγκας τῆς ζωῆς καὶ τὰ πρὸς αὐτὴν μέσα, μέλλοντα νὰ ἦναι καὶ πρὸς τοὺς νεοσσούς τὰ αὐτὰ τῶν γονέων, ὁ δὲ τρόπος τῆς κατασκευῆς τῆς ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φροντίδων ὧν θὰ λάβωσι χρεῖαν οἱ νεοσσοί. Πολλὰκις ὅμως ἡ ἀνάγκη ἐκτρέπει τὰ πτηνὰ ἐκ τῶν συνθηθειῶν τῶν.

Ὅσα γεννῶνται γυμνά, ἢτοι ὅλως ἀπτερα, εὐρίσκουσι τὰς καλιὰς τῶν ἐστρωμένας δι' ἀπαλωτέρων ὑλῶν ὑπὸ τῶν γονέων τῶν, ὡσανεὶ προγινωσκόντων τοῦτο καὶ προνοούντων· τὰ δὲ ἀλεκτοροειδῆ καὶ τὰ νησοῦμενα, ἢτοι τὰ τῶν θαλάσσιων καὶ ἐλῶν, ὧν οἱ νεοσσοὶ ἄμα ἐξερχόμενοι τοῦ ὄσφ' εὐρίσκονται ἐπτερωμένοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ γνοῦς μαλακοῦ ὡς ἡ μίταζα, ταῦτα δὲν φροντίζουσι νὰ προετοιμάσωσι λιαν θερμὴν στρωμνὴν διὰ τὰ μικρά των, ἀτινα ἄλλως τε ἐξέρχονται πάραυτα μετὰ τῆς μητρὸς εἰς νομὴν· ἐνῶ εἰς τὰ πρῶτα εἶναι ἀνάγκη νὰ κομίζεται ἡ τροφή ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς ὑπὸ τῶν γονέων.

Ἡ μέγιστη τῶν πτηνῶν μέρημα εἶναι τὸ νὰ κρύπτωσι τὰς καλιὰς τῶν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν παντὸς ἐχθροῦ, καὶ νὰ τὰς καθιστῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν ἀπροσίτους. Τοῦτο δὲ κατορθοῦσιν, ὄχι μόνον διὰ τοῦ σχήματος τῆς καλιᾶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ὑλῶν ἐξ ὧν τὴν συνθέτουσι.

Πᾶσα καλιὰ συντίθεται συνήθως ἐκ δύο ἢ τριῶν ὑλῶν διαφόρων· καὶ τὸ μὲν ἐξώτερον αὐτῆς στρώμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται τὸ οἰκοδόμημα, εἶναι τὸ τραχύτερον, τὸ δεύτερον δὲ σύγκεται ἐξ ὑλῶν λεπτοτέρων, εἰς τὸ ἐνδοτάτων δὲ τίθενται αἱ ἀπαλώταται. Καὶ τὰ μεγάλα ὄρνεα ἀκολουθοῦσι τὸν κανόνα τοῦτον, ἀλλὰ μεταχειρίζονται ὕλας τραχυτέρας· ἐνίοτε παρεμβάλλουσι καὶ πηλὸν εἰς τὸ μέσον στρώμα, πρὸς περισσοτέραν στερεότητα. Τὸ ἐντὸς τῆς καλιᾶς τῶν πλειστον κηλαδούντων πτηνῶν εἶναι ἐστρωμένον μετὰ θυμασίας ἀπαλότητος, ἀλλ' ἕκαστον αὐτῶν μεταχειρίζεται ἄλλας ὕλας· τὰ μὲν, περὰ, ἔριον, βάμβαχα, τρίχας· τὰ δὲ, μόνον μίαν ἐκ τῶν ὑλῶν τούτων καὶ πάντοτε τὴν αὐτήν. Εἶναι περιεργόν ὅτι ἡ Σουκαλις (Pouillot) οὐδεμίαν ἄλλην ὕλην βάλλει ἐντὸς τῆς φωλεᾶς τῆς, ἐκτὸς πτερῶν Πέρδικας. Ὁ Κόσσυφος χρεῖαι καὶ διὰ πηλοῦ τὰ ἐντὸς τῆς καλιᾶς του, ὅπου κατασκευάζει αὐτὴν ἐπὶ κλάδων· ὅταν ὅμως θέτῃ αὐτὴν ἐντὸς ὀπῆς δένδρου ἢ ἐντὸς κοίλου στελέχους, δὲν βάλλει πλέον τοιοῦτο χρίσμα, ἀλλὰ τὴν στρώνει διὰ βρύων. Ἡ Κίγλη ἐκλέγει ἰδίαν τινα ὕλην διὰ τὰ ἐντὸς

της καλιᾶς της· τινες ὑποθέτουσιν αὐτὴν ὡς βόλιτον (κοινῶς βουνιάν), ἀλλ' ἀπατώνται· εἶναι ξύλον σαπρὸν, ἐντὸς τοῦ οὐοίου εὐρίσκεται καὶ γῶμα, ἀλλὰ τοῦτο σπανίως. Ὑγραίνει δὲ τὴν ὕλην ταύτην τὸ πτηνὸν διὰ τοῦ σιάλου του, ἔπειτα τὴν ἐκτείνει οὕτω καὶ τὴν λειαίνει διὰ τοῦ ράμφους του.

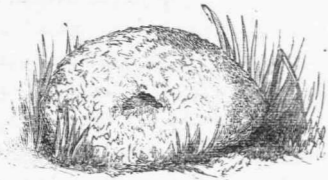
Ἄλλ' εἶναι ἀξιοθαύμαστος ἡ τέχνη μεθ' ἧς ὁ Αἰγιθαλὸς ὁ μακρόκερκος καὶ ὁ κοινὸς Σπίνος σκεπάζουσι

Αἰγιθαλός (Μελισσοφάγος) ὁ μακρόκερκος.

ἐξωθεν τὴν καλιάν των διὰ τῶν φαιῶν ἐκείνων βρύων, ἅτινα φυτρώνουσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δένδρου ὅπου θέτουσιν αὐτὴν, ἢ ἄλλου ὁμοίου. Δὲν δύναται νὰ τὴν διακρίνη οὐδ' ὁ μάλλον εἰς τοῦτο γεγυμνασμένος ὀφθαλμὸς· τὴν ἐκλαμβάνει ὡς ἀπόφυσιν τοῦ κλωνίου τοῦ δένδρου, ἢ ὡς σωρὸν βρύων φυτρῶσαντων ἐπ' αὐτοῦ. Φυσιολόγος τις διηγεῖται ὅτι εἶδε ποτὲ φωλεὰν Αἰγιθαλοῦ μακροκέρκου τεθειμένην μετὰ βλαστῶν βρυονίας (houblon), χωρὶς ἐλαχίστου τινὸς ἐξωτερικοῦ ἵχνους βρύου ξηροῦ ἢ λειγιήνου (lichen). Τοῦτο ἐθεωρήθη εἰς τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο ὡς περιττὸν, καὶ ἦτο περιττὸν τῶντι, ἐπειδὴ μετὰ τῶν πρασίνων βλαστῶν καὶ φύλλων τῆς βρυονίας δὲν βλαστάνουσι τοιαῦτα φυτὰ, καὶ ἀνεδέυετο διὰ τοιοῦτων ἢ καλιὰ κατὰ τὸ σύνθη, θὰ διεκρίνετο ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ διαβάτου. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῇ τὸ πτηνὸν ἄλλο μέσον πρὸς τὸν σκοπὸν του· καὶ διὰ τοῦτο ἐπροσπάθησε νὰ εὕρῃ διὰ τὴν οἰκοδομήν του γλωρότατον τι βρύον, οὐδόλως μετὰ τῶν πρασίνων φύλλων διακρινόμενον.

Τὰ ἐνυδρα πτηνὰ, ὡς καὶ τὰ ἀλεκτοροειδῆ, φωλεῦσιν πάντοτε πλησίον τῶν ἐνθα εὐρίσκονται ἀφθονοὶ αἰῦλαι τῶν οὐοίων ἔχουσι γρεῖαν· φέρουσι δὲ αὐτὰς εἰς τὸ ράμφος των, εἴτε κολυμμένα, εἴτε βραδίζοντα. Τὰ πτερὰ ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὰς καλιὰς τῶν Νησῶν εἶναι τῆς θηλείας αὐτῆς, ἣτις τὰ ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ σώματός της ἐνῷ ἐπωάζει. Ἡ κοινὴ ἀγρία Χὴν φέρει πολλάκις ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν γηρολέων ἰτεῶν ξηρὰ θρύα, οὐδέποτε ὁμως ἀπέρχεται μακρὰν πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῶν. Καὶ πρῶτον ἔρχεται τρέχουσα καὶ τὰ ἀποθέτει πλησίον τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, ἔπειτα δὲ πολλὰ ὁμοῦ ἀναβιβάζει περὶ αὐτὰ. Οἱ καταδύται ζη-

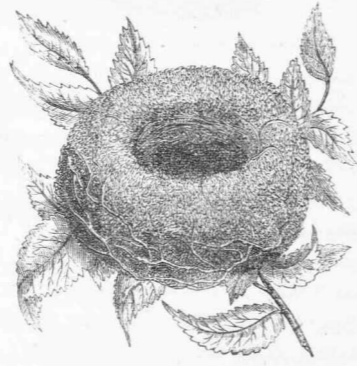
Κίγκλος ὁ καταδύτης (Cincla).

τοῦσι τὸ ὑλικὸν τῆς καλιᾶς των εἰς τὸν πυθμῆνα τοῦ ὕδατος· τὸ ὑλικὸν δὲ τοῦτο εἶναι φυτὰ ἐνυδρα ἐν καταστάσει σήφους· τὰ ἀποσπῶσιν ἀπὸ τοῦ πυθμῆνος ὁ ἄρρην καὶ ἡ θηλεία ὁμοῦ, καὶ ἀφοῦ φέρουσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν πολλὰ τοιαῦτα, διαφόρων εἰδῶν, κατασκευάζουσι καλιὰν πλωτήν.

Τὰ σαρκοβόρα ὄρνεα φέρουσι τὰ δι' ὧν πλέκουσι τὴν καλιάν εἰς τὰς χηλάς των, ὅλα δὲ σχεδὸν τὰ ἄλλα εἰς τὸ ράμφος των.

Ἐπίστε τὰ πτηνὰ ἀπέρχονται πολὺ μακρὰν πρὸς ἀναζήτησιν τῶν διαφόρων ὕλων, ὧν ἔχουσι χρεῖαν πρὸς κατασκευὴν καλιᾶς, καὶ εἶναι ἀπορον πῶς κατορθοῦν νὰ εὐρίσκωσι τόσα πτερὰ, τρίχας ἢ ἔριον. Τοσοῦτον ζῆλον καταβάλλουσι εἰς ταύτην τὴν ἀναζήτησιν, ὥς μόλις πτοοῦνται ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς ἐνασχολήσεώς των ταύτης. Δὲν ἀγαποῦν ὅμως νὰ τὰ βλέπη τις ἐνῷ καταγίνονται εἰς ταύτην τὴν ἐργασίαν των, ἀλλὰ τὴν ἀναβάλλουσι πρὸς στιγμὴν, ὅταν ἴδωσιν ὅτι παρατηροῦνται.

Ἀληθῶς ἔχει θέαμα διασκεδαστικόν, ὅταν ἐπιτύχῃ τις εἰς τὸν κήπὸν τοῦ ζευγὸς πτηνῶν ἐκ τῶν μικρῶν κελιδιστικῶν ἐκείνων, καταγινόμενον εἰς καλιοποιαν· πρέπει ὁμως νὰ εὐρίσκειται εἰς μέρος ὁπόθεν νὰ βλέπη

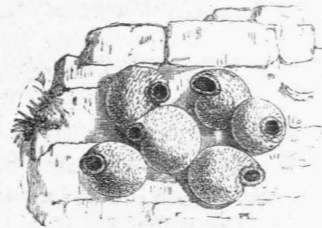

Ἀκαλανθὶς (Καρδερίνα).

χωρὶς νὰ φαίνεται καὶ διὰ τῆς παρουσίας του τὰ ἐνοχλῇ. Εἰς ὅλας τὰς κινήσεις των διακρίνεται ἡ χαρὰ των· καταβάλλουσι ἐν τούτοις τοὺς μεγίστους τῶν κόπων μεταφέροντα τὸ ὑλικὸν τοῦ μικροῦ των οἰκοδομημάτος, καὶ φαίνονται πλήρη ζωῆς, πλήρη ζήλου· πολλάκις προσηλώνονται τόσο εἰς τὸ ἔργον των, ὥστε νομίζει τις ὅτι δὲν βλέπουν τὸν πλησίον των διαβαίνοντα περιπατητὴν. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα θεμέλια τίθενται συγχρόνως ὑπὸ τοῦ ἄρρενος καὶ τῆς θηλείας, ἔπειτα δὲ κάθηται ἐπ' αὐτῶν ἡ θηλεία καὶ τακτοποιεῖ ὅσα φέρη εἰς αὐτὴν ὁ ἄρρη, διαθέτουσα αὐτὰ καὶ συμπλέκουσα κύκλω της. Εἶναι εἰς ἀδιάκοπον κίνησιν· ἐρέφεται γύρω, παρατηρεῖ, κτυπᾷ ἐδῶ ἢ ἐκεῖ τὸ ράμφος της, καὶ πάλιν ἐπιστρέφει, προσπαθοῦσα νὰ δώσῃ εἰς τὴν καλιάν σχῆμα στρογγύλον καὶ τὴν ἀπαιτούμενην ἐυρυχωρίαν. Ἐὰν ὁ ἄρρη δὲν φέρῃ ταχέως τὰ ἀπαιτούμενα, τότε ἀποπετᾷ καὶ αὐτὴ πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῶν. Φυσικῶ δὲ τῷ λόγῳ, ὅσαι τῶν καλιῶν δὲν ἀπαιτοῦσι τέχνην πολλὴν τελειοῦνται ταχύτερον, ἐνῷ διὰ τὰς τεχνικώτερας καταβάλλονται ἡμέραι πολλάι, καὶ μέχρι δύο ἑβδομαδῶν. Ἐπειτα δὲ ἐξαρτᾷται ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας καὶ ἐκ τοῦ καιροῦ· ἂν ὁ καιρὸς ἦναι κακός, ἂν βρέχῃ, παραδειγματός χάριν, τί νὰ σέ καμουν τὰ πτωχὰ; διακόπτουν τὴν ἐργασίαν των, καὶ

τότε ἐννοεῖται ὅτι παρατείνονται αἱ πρὸς ἀποπεράτωσιν αὐτῆς ἀπαιτούμεναι ἡμέραι.

Περὶ δὲ τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῶν πτηνῶν ἐπὶ τοῦ συνδυασμοῦ των, παρατηρεῖται ὅτι πολλάκις καὶ τὰ κοινωνικώτατα αὐτῶν ἐν ἄλλαις ὥραις τοῦ ἐνιαυτοῦ, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῆς ἀναχωρήσεώς των, καθίστανται δύστροπα ἐπὶ τῆς ἐπωάσεως· τότε ἕκαστον ἀποδιώκει ἀπὸ τῆς γειτονίας του πᾶν ἄλλο ζεῦγος τοῦ αὐτοῦ εἶδους. Τοῦτο πράττουσιν οἱ Σπίνου, οἱ Κορδαλοὶ, καὶ ἄλλα πολλά. Καὶ ἐν γένει μὲν τὰ πλεῖστα τῶν εἰδῶν προτιμῶσι νὰ συνέρχωνται εἰς πολλὰ ζεῦγη καὶ νὰ φωλεύουσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν χώραν· ἀλλὰ καὶ τότε, ἕκαστον ζεῦγος ἔχει τὴν μικρὰν περιοχὴν του, ἐνθα καλιοποιεῖ, καὶ εἰς οὐδὲν ἕτερον πτηνὸν τοῦ αὐτοῦ εἶδους συγχωρεῖ ν' ἀποκατασταθῇ εἰς αὐτὴν. Ἄλλα δὲ πάλιν ἀγαποῦν τὴν μετὰ τῶν κοινωνίαν, καὶ καλιοποιοῦσι πολλὰ ὁμοῦ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, καθὼς αἱ Χε-

Χελιδὼν ἡ λιμόβιος (rousseline).

λιδόνες, οἱ Στρουθοὶ, ἐνυδρά τινα πτηνὰ, πρὸ πάντων δὲ οἱ Δημοκράται, ὡς προεῖπομεν. Πάντοτε δὲ τὰ ζεῦγη διατρουνοῦντα πιστὰ, καὶ φέρονται μετὰ τῶν ἀνεπιλήπτως, ἐκτὸς μικρῶν τινῶν κλοπῶν τὰς ὁποίας τολμῶσιν ἐπὶ τοῦ ὑλικῶ των καλιῶ των. Ὁ λόγος τοῦ συνεταρισμοῦ τούτου εἶναι, ὡς φαίνεται, ἡ ἀσφάλεια αὐτῶν· διότι πολλὰ ὁμοῦ ἀποφεύγουσιν εὐκολώτερον τὸν κοινὸν κίνδυνον, συνασπιστάμενα καὶ προσβάλλοντα τοὺς ἐχθροὺς των ἰσχυρούς.

Περαίνωμεν τὸν λόγον παρατηροῦντες ὅτι ὅλα τὰ νέα πτηνὰ, ἅμα ὡς ἔλθουσιν εἰς γάμου ἡλικίαν, κατασκευάζουσι τὴν καλιάν των διὰ τῶν αὐτῶν ὕλων τὰς ὁποίας μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ γεννήτορες των, δίδοντα εἰς αὐτὴν ἀπαρράλλκτως τὸ αὐτὸ σχῆμα ὃ εἶχον δόσει καὶ ἐκεῖνοι, ἐνῷ δὲν τοὺς εἶδον ἐργαζομένους εἰς τοῦτο, οὔτε ἔμαθόντι παρ' αὐτῶν. Τινὲς ὁμως συγγραφεῖς εἰκάζουσιν ὅτι τὰ πτηνὰ διατρουνοῦσι τὴν μνήμην τῆς κοιτίδος των, καὶ ἐπομένως προσπαθοῦν νὰ κατασκευάσωσιν ὁμοίαν καὶ αὐτὰ, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ γεννησωσιν κατὰ πρῶτον.

ΑΣΣΑΣΙΝΟΙ.

Οἱ Ἀσσασίνοι ἦσαν μῖα τῶν καλουμένων Ἰσμηλιτικῶν αἱρέσεων, αἵτινες ἐξῆπλώθησαν ἀπὸ τοῦ Τουρκιζάν μέχρι τῶν Πυρηνναίων, καὶ ἔλαβον τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ νομιζομένου αὐτῶν ἱδρυτοῦ Ἰσμηλ, ἀπογόνου τοῦ Ἀλῆ. Τὸ τῶν Ἰσμηλιτικῶν σύστημα προέκυψεν ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Ἰσλαμισμού ἐπιβρόσῆς τῶν Ἰνδοπερικῶν δογματῶν καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς δόξης, ὅτι τὸ Ἰμαμάτ, ἡ τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου, διαιωνίζεται εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἱδρυτοῦ τῶν Ἰσμηλιτικῶν αἱρέσεων διὰ τῆς μετεμψυχώσεως. Βάσις δὲ τοῦ συστήματος ἦν μυστικὴ τις καὶ ἀλληγορικὴ διδασκαλία, καθ' ἣν ἡρ-

μηνεετο τὸ Κοράνιον, καὶ ἦτις, κατὰ τὴν τῶν εἰδημόνων μαρτυρίαν, συνεπήγετο τὴν ἐντὸς τῆς φιλοσοφίας συγχώνευσιν τῆς θρησκείας, ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν τῆς διανοίας καὶ τῆς κρίσεως, καὶ παρά τισι μὲν τῶν Ἰσμηλιτικῶν αἱρέσεων, ἀκατάληπτον ἠθῶν ἀσέλγειαν, παρά τισι δὲ ἐτέραις, ἀκατάληπτον ἐπίσης ἀπὸ τῶν ἐγκοσμίων παραίτησιν. Ἄπασαι αἱ Ἰσμηλιτικαὶ αἱρέσεις εἶχον τὰ μυστήρια αὐτῶν, τελετὰς καὶ βαθμοὺς, ἀπόρρητα ὄργια καὶ ἀποσόλους, ποιοῦντας μὲν προσηλύτους, τὸ δὲ πλεῖστον ἐπὶ πολιτικῷ ἐργαζομένους σκοπῷ. Οἱ λαϊκοὶ αὐτῶν ὀνομάζοντο Ῥεφίκ, οἱ μεμυημένοι, Φεδαῖ, οἱ δὲ διδασκαλοὶ καὶ ἀπόστολοι, Δαῖ. Οὐδεμία δὲ τῶν αἱρέσεων τούτων (εἰς ἃς ἀνήκον καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Φατιμίδου Χακὴμ μέχρι τοῦδε ἐν Λιβάνῳ ζῶντες Δραῦσοι) ἀπέβη εὐτυχέστερα τῆς τῶν Φατιμιδῶν, ἦτις πρὸς τούτους καὶ πολιτικὸν κράτος ἐν τῇ βορείᾳ Ἀφρικῇ ἀξίολογον κατώρθωσε νὰ ἰδρύσῃ. — Εἶχον δὲ ἀρχίσει ἤδη οἱ Φατιμιδαὶ νὰ παρακμάζωσι, καὶ ὁ φανατισμὸς τῶν Ἰσμηλιτικῶν νὰ ἀποβαίῃ ἀζήμιος, ὅτε ἀνεζωπύρηνσεν αὐτὸν, καὶ ὅλος πολιτικὸν χαρακτῆρα ἔδωκεν αὐτῷ, ὁ ἱδρυτῆς τῶν Ἀσσασίων Χασάν βὲν Σαβᾶχ, ὅστις, συμμαθητῆς διατελέσας τοῦ περισημοῦ Σελσουκικιοῦ Βεζίρου Νεζάμ ἐλ Μούλκ, καὶ εἰσαγθεὶς παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μαλεχγάχ, ἐζήτησεν ἐνταῦθα νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν Νεζάμ· ἀλλ' ἀποτυχὼν, συνετάχθη μετὰ τῶν Ἰσμηλιτικῶν καὶ ἐπιτηδευότατα ἔκτοτε μετεχειρίσθη, πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ἰδίων σκοπῶν, τὸν μυστικὸν αὐτῶν σύνδεσμον καὶ φανατισμὸν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπορευθῆ εἰς Αἴγυπτον, καὶ πλεῖον ἰσχυρῶν ἐνταῦθα παρὰ τῷ καλίφῃ Μοστάνζερ, ἐπιχειρήσας ὁμως ν' ἀντιπράξῃ εἰς τὸν Βεδρ, ἠναγκάσθη καὶ ἐκείθεν νὰ δραπέτευσῃ εἰς Συρίαν καὶ εἰς Περσίαν, καὶ ἀφοῦ μετὰ κόπου διεφυγε τὰς ἐνέδρας τοῦ Νεζάμ ἐλ Μούλκ, κατώρθωσε τέλος, τῷ 1090, νὰ κυριεύσῃ μετὰ τῶν τολμηροτέρων ὀπαδῶν τὸ ὄρειον φρούριον Ἀλαμουτ, ἐν τῇ χώρᾳ Διλέμ, ἐντεῦθεν δὲ ὀρμώμενος νὰ καθυποτάξῃ καὶ τὰ περίρι ὄρη. Οἱ ὀπαδοὶ του ἐκάλεσαν αὐτὸν ἔκτοτε Σεῖκ ἀλ Δζεβέλ, ὅστις Κύριον τοῦ ὄρους, ἢ, καθὼς μετέφρασαν τὸ ὄνομα οἱ Εὐρωπαῖοι, Γέροντα τοῦ ὄρους. — Ὁ Χασάν ἔκτοτε, μετὰ τὸσαύτης ἐπιμονῆς ἀφωσιώθη εἰς τὴν ἰδρυσιν τοῦ κράτους αὐτοῦ, ὥστε δι' ἅπαντος τοῦ βίου δις μόνον ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ἀνδρόρου τοῦ Ἀλαμουτ, οὐδέποτε δ' ἐξῆλθε πλέον τοῦ φρουρίου ἐκείνου. Ἐκάλεσε δὲ παρ' ἑαυτῷ ἅπαντας τοὺς Ἰσμηλιτάς της Περσίας, κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτοὺς τυφλὸν φανατισμὸν, καὶ νὰ συγκροτήσῃ ἀπὸ αὐτῶν τάγμα μέχρι μανίας ἀφωσιωμένων ὀπαδῶν, αὐτὸς μὲν παριστάμενος αὐτοῖς εἰμὴ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἰμαμ, ἦτοι τοῦ ἀρχιερέως. Ἐπειδὴ τὰ μέλη τῆς αἱρέσεως του συνεῖθίζον νὰ ὑπεκαίωσι τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτῶν διὰ τῆς χρήσεως τοῦ Χασισά, ἦτοι μεθύσματος τινὸς ἀπὸ κανναβίνου σπέρματος κατεσκευασμένου καὶ εἰς ὑπέροτρατον βαθμὸν ἐρεθιστικοῦ, διὰ τοῦτο ἔλαβον βραδυτέρον τὸ ὄνομα Χασισίμ, ἐξ οὗ οἱ Εὐρωπαῖοι κατεσκευάσαν τὸ τῶν Ἀσσασίων ἐπώνυμον. Τοσαύτῃ δὲ ἦτο ἡ πρὸς τὸν Χασάν ὑπακοὴ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ, ὥστε, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν του, ἐτόλμων τὰ πάντα, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν προθύμως ἐθυσίαζον· ὅθεν οὐ μόνον εὐγερῶς ἀπέκρουεν ἀπάσας τὰς τῶν Σελσουκικίων Σουλτάνων κατ' αὐτοῦ ἐπιθέσεις, ἀλλὰ καὶ φοβερῶς ἀπέβη εἰς αὐτοὺς. Τὸ ζήφος τῶν περιμανῶν ἐκείνων αἱρετι-

κων ήπειλει αδιαλείπτως πάντα όστις έτολμα να άνομασθή έχθρός του Χασάν. ο δε πανούργος και σπαθηρός ούτος άνήρ παρέδωκε πρό του θανάτου, 1125, το παρ' αυτού ιδρυθεν πολιτικόν και ιερατικόν κράτος, όχι εις συγγενήτινα, άλλ' εις τον πρεσβύτερον και έμπειρότερον διδάσκαλον της αίρέσεως, τον Κυά Βουρζούκ, όστις, επί 24 κυβερνήσας έτη, ηύξησε τον από των Άσασινών τρομόν, και ίδρυσεν έν Άλαμούτ ιδίαν δυναστείαν, διατηρηθείσαν μέχρι της άκαλούθου εκατονταετηρίδος.

Πολύ της περσικής ταύτης δυναστείας των Άσασίνων σπουδαιότερα διά την ιστορίαν των σταυροφορών είναι ή έν Συρία κατασταθείσα μοίρα της αίρέσεως ταύτης. Έντούθα εξηπλώθησαν οι Άσασίνοι από του 1105, ότε ο Ροδούν, θεωρήσας συμφέρον να καλέση αύτους εις Χαλέπιον, τους μετεχειρίσθη ως δολοφόνους και κατέστη δι' αύτων φοβερώτατος εις άπαντας τους άλλους της Συρίας δυναστας. Τότε έκόντος άκνους αύτου ίδρυσαν ούτοι έν Άπαμεία, την όποίαν διά της συνδρομής των είχαν εκείνος κυριεύσει, δευτέραν του κράτους αύτων έστίαν, όπου έστησε την έδραν του έτερος Γέρον του όρους. Και ο μόν πρώτος των έν Συρία Σεΐκων των Άσασίνων, ο Άβού Ταχ'ήρ, ήχηλωτεύθη μετά τρία έτη υπό του κυριεύσαντος την Άπαμείαν Ταχ'εδού· οι δε χριστιανοί και έτερον αύτου φρούριον μετέπειτα έκυριεύσαν, και αύτος ο Ροδούν ήναγκάσθη να καταδιώξη τους υπό του Καλίφου επισήμως άφορισθέντας τούτους αίρετικούς· άλλα ταύτα πάντα δέν διεκόλυσαν την έν Συρία εξάπλωσιν αύτων, διότι άφ' ενός μόν ηύξανεν ο αριθμός αύτων και ο άπ αύτων τρομός διά της στρατολογίας άπάντων των τολμηροτέρων κακούργων, άφ' έτέρου δε έλάμβανον άδολειπτώς επικουρίας από των έν Περσία όμοδοζών. Τελευταίον επεχείρησαν οι όρθόδοξοι Μωαμεθανοί επίσημον κατά των μογληρών τούτων αίρετικών θρησκευτικόν πόλεμον, καθ' όν οι Άσασίνοι έπαθον, 1127, περι Δαμασκόν, ήτταν δεινήν, ο δε ήγεμών αύτων Ίσμαήλ ήναγκάσθη να άπέλθη της χώρας· άλλ' οι όπαδοί του εξήτησαν και εύρον εις δυσπροσίτους βράχους φωλιάς άσφαλεστέρας των φρουριών τα όποια πρότερον αλληλοδιαδόχως κατέσχον, κατέκτησαν βαθμηδόν πολλά πέριξ φρούρια, και ίδρυσαν ούτω νέον Άσασίνων κράτος έν Συρία, πολυθρύλλητον και φοβερόν αναδειχθέν, υπό των έν τω φουρσίω Μασιάφ του Αντιλιθάνου έδρεύοντα Γέροντα του όρους, ούδέν ήττον ή τό περσικόν, και πλείτερον τούτου διατηρηθέν.

Κ. Παπαβήγγουλος.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΗΟΣ.

Πρό της έκστρατείας του Ναπολέοντος εις Ρωσσίαν, ήτοι πρό του 1812, άφύγη εις Πετρούπολιν γάλλοστις βιολιτζής επιτήδειος, ο κύριος Β. ως αρχηγός της όρχήστρας του εκεί γαλλικού θεάτρου. Γενόμενος δε ούτω γνωστός έν τή ρωσική καινωμία της πρωτεύουσας ταύτης, έκαλείτο συνεχώς εις τας οικίας των εκεί μεγιστάνων, ως και εις την αυτοκρατορικήν Αύλλην, συνθέτων συγχρόνως νέους ήγους, τους όποιους έπέστειλε και εις τους έν Παρισίους φίλους του. Κατά τον αύτον εκείνον καιρόν, εύρίσκετο μεταξύ των υπαλλήλων του ρωσικού ταχυδρομείου μέγας τις μελομα-

νήσ όνόματι Μ., όστις άκούσας την φήμη των μελωδιών του Β., περιεζήτησε αυτάς. Βλέπων δε ότι ο γάλλος μουσικός έδίδε συνεχώς εις τό ταχυδρομείον φακέλους περιέχοντας συνθέματά του, και ύπό περιεργείας όλως τεχνικής κινούμενος, μίαν των ήμερών, μη δυνηθείς ν' άνθέρη εις τον πειρασμόν, ήνοιξε τον φάκελλον όν είχε διαπιστευθή ο Β. εις χειράς του. Παρρηρει' ήσαν τώντι μουσικά γράμματα· αλλά μουσουργούμενα ούδέν άπετέλουσιν καταληπτόν μέλος. Έντρομος δια την ανακάυψιν ταύτην, αναφέρει την πράξιν του εις τον άνωτέρον του έν τω ταχυδρομείω· άλλ' άντι να επιστήση την προσοχήν του, ήκουσε μάλιστα επιπλήξεις ότι ήνοιξε τον φάκελλον τούτον, και διετάχθη να εκπέμψη αυτόν κατά την επιγραφήν.

Ο Μ. έπραξε κατά την άνωτέραν διαταγήν· άλλ' ο Β. εξηκολούθει στέλλων όσημέραι περισσοτέραν μουσικήν γραπτήν εις Παρισίους· τόσοσιν ώστε ο Μ. άπεφάσισε ν' ανοίξη και άλλον φάκελλον, όπου πάλιν ή μουσική την όποίαν εύρεν ήτο άκατανόητος. Τώρα δε κατηυθύνθη εις τον γενικόν διευθυντή των ταχυδρομείων, όστις κατόρθωσε διά πολλής μελέτης ν' ανακαλύψη, ότι τα μουσικών χαρακτηρών όψιν έχοντα γράμματα ταύτα ήσαν ξεφανογραφημένη άνταπόκρισις μετά του έπί των έξωτερικών ύπουργού της Γαλλίας Ταλλεϋράνδου, ού τινος ο Β. ύπήρχε κατάσκοπος.

Το πράγμα ήλθεν εις γνώσιν του αυτοκράτορος Αλεξάνδρου Α' και κατ' αύτην δ' εκείνην την νύκτα έδίδετο έν τή Αύλη χορός. Μετά τό πέρας όρχήσεώς τινος, ο αυτοκράτωρ προσέρχεται πρός τον διευθυντή της όρχήστρας, όστις ήτο ο Β., βάλλει επί του αναλογίου του τους έν λόγω μουσικούς του χαρακτηρας, και τον παρακαλεϊ να μουσουργήση αυτους. Ο Β., ιδών και γνωρίσας τα σημεία του, ωχριά, και έν τω φόβω του πίπτει από των χειρών του τό τσάριον του βιολίου, και συντριβεται χαμαί. Ο αυτοκράτωρ δέν λέγει τίποτε· μόνον έμειδίασε πρός τον κατάσκοπον και άπεμακρύνθη. Ο προίγκηψ Βολκόνοσκης επανέλαβε την μουσικήν εκείνην, ο δε χορός εξηκολούθησε διευθύνοντας την όρχήστραν πάλιν του Β.· αλλά λήξαντος του χορού, ο Β. έκρατήθη και ήχθη εις τό φρούριον της Πετρούπολεως. Άγνωστον είναι πόσον καιρόν διέτριψεν εκεί καθειργμένος· αλλά λέγεται ως βέβαιον ότι ήρχετο εις συνεχεις συνδιαλέξεις μετά του προίγκηψ Βολκόνοσκη, καθ' ύπαγόρευσιν του όποίου εξηκολούθησε την μετά του Ταλλεϋράνδου επιστολογραφίαν, μέχρις ού ενόησε τέλος και ούτος ότι εφρανακίετο. Μη δυνάμενος δε πλέον ο Β. να επανέλθη εις την Γαλλίαν, διέμεινεν όριστικώς εις Πετρούπολιν, όπου κατοικεί ή οικιαγένειά του μέχρι σήμερον.

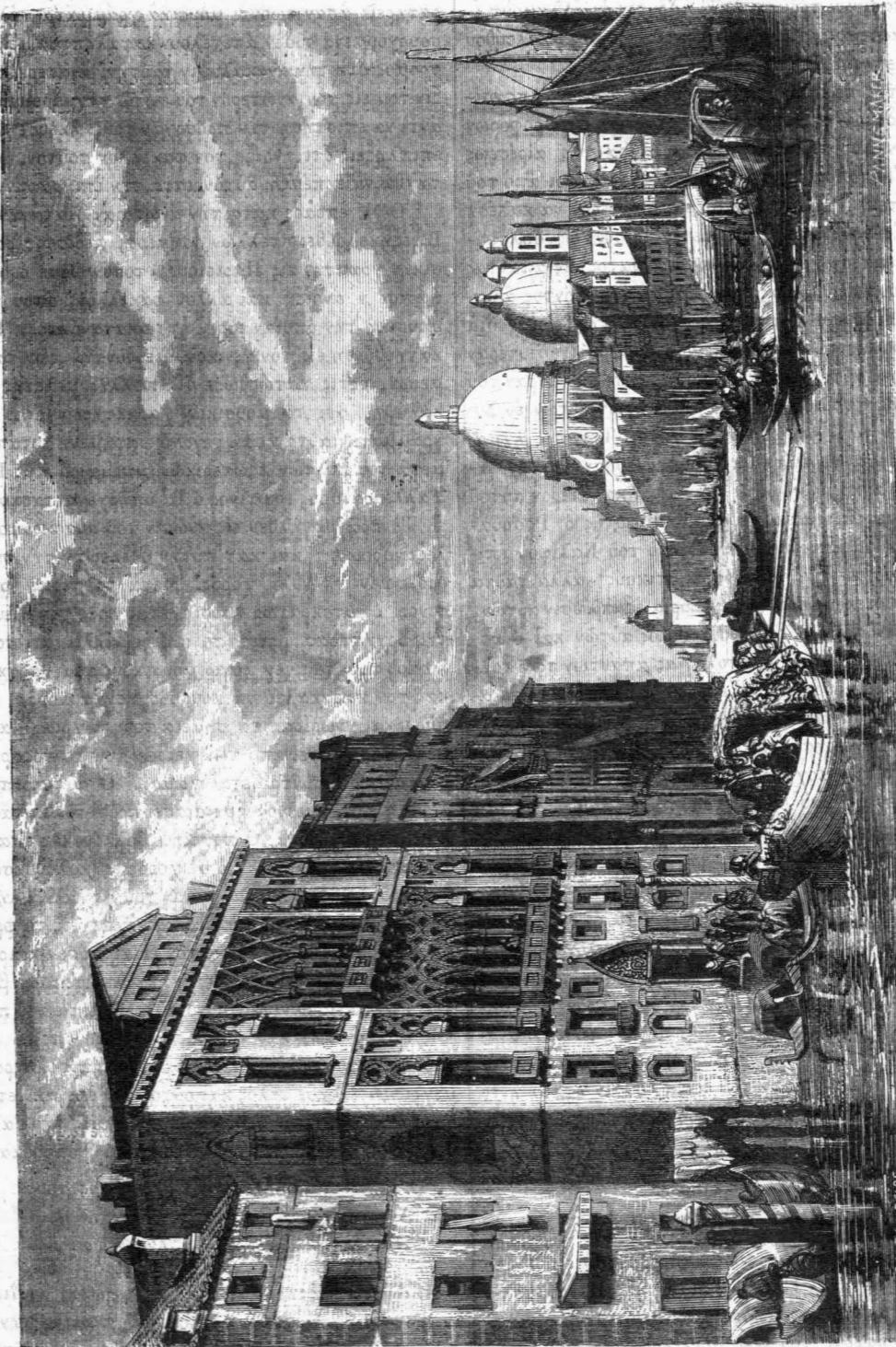
Η ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΥΛΑΣ.

Πας περιηγητής, και τρεις μόνον ώρας άν διέμενεν έν Βενετία, χρεωσται να επισκεφθή πρώτον την πλατείαν του Αγίου Μάρκου, έπειτα τον ναόν τούτον, τό δουικόν μέγαρον (Palazzo ducale) και την μεγάλην αυλακα, ένθεν και ένθεν της ύποίας ιστανται τα λαμπρότερα της πόλεως ταύτης ιδιωτικά μέγαρα. (Της διώρυγος ταύτης παριστά μικρόν τι τμήμα ή ήμετέρα εικών.)

Ούτως έλαθεν ιδέαμ τελείαν της όψεως των κυριωτέρων μνημείων της πόλεως ταύτης. Ίνα παρατηρήση

ομίας αυτά διεπομερως, δέν θα επήρουν ούτε τρεις εβδομάδες έδωπα. Η έκτακτ ήστ. έισεπ. Η υστ νόμ. Αλλά καιτοι μεγαλοπρεπή ταύτα, μόνον κατά την αρχιτεκτονικήν θέλγουσι την όρασιν, και μόνον υπό την ιστορικήν έποψιν των ενδιαφέρουσι μεγάλως· έν γενε δέ ή πόλις πρός τον ξένον έχει όψιν πένθημον, πλη-

κτικήν, άνυπόφορον. Άπασα είναι κτισμένη έντός των υδάτων της θαλάσσης, ήτις, άβαθεστάτη ούσα εις τον μυχόν εκείνον του Άδριατικού, σχηματίζει μικράς νησίδας, ή μάλλον τενάγη (lagune καλούμενα υπό των Ίταλων) επί των όποιων θεμελιούνται αι οικίαι. Και λοιπόν τά ύδατα εκείνα είναι θολερώτατα, άκάθαφα,

Όψις της Μεγάλης Αύλας (Gran Canale) έν Βενετία.

ήρεμαία πάντοτε και σχεδόν άκίνητα. Όλαι σχεδόν αι όδοι είναι αυλακες ύδατος τοιούτου, βρέχοντας τους πόδας των οικιών. Εκ διαλειμμάτων συζευγνύει αυτές γεφυρά τις μικρά πεπαλαιωμένη, ήν διέρχεται σπάνιός τις διαβάτης. Κύπτεισ από του παραθύρου, και μελαγχολείσ βλέπον εκείνην την κατ'ήθειαν. Γόνδολα

τις (ούτως όνομάζονται τα άκάτια της Βενετίας) διαπλέει άθρούτως, και άκούεις την φωνήν του κοπηλάτου ειδοποιούντος μή τις άλλη προκύψη αίφνιδίως εκ πλαγίας τινός έτέρας αυλακος, και ούτω συμβή συγκρουσις. Αί γόνδολαι αύται είναι μέλαιναί ως νεκρικάι, ο δε παρθμεύς λάμνει όρθιος, νωχελής, άχαρις

εις τὰς κινήσεις. Εἰς τὰ παράθυρα τῶν ἀπέναντι οἰκιῶν κρέμανται ῥάκη πρὸς στέγνωσιν. Ἀκούεις ἀδιαλείπτως ἠχοῦντας κώδωνας ἐκκλησιῶν. Ὁ παπισμὸς ἐκεῖ διασώζει ὅλον του τὸ φορτικὸν σχῆμα, συνοικιοῦν παρὰδόξως μετὰ τῆς διαστροφῆς τῶν ἠθῶν.

Οἱ κάτοικοι ἐν τούτοις εἶναι εὐθυμοὶ καὶ εὐφραγεῖς· τὸ δ' ἐσπέρας ἡ πόλις ἀλλάσσει ὄψιν, διδομένη ὅλη εἰς φωταψίας, θαλίας καὶ συμφωνίας μουσικῆς.

Εἰς τὴν Μεγάλῃν Αὐλάκα ὑπάρχει πλείων τις ζωὴ καὶ κίνησις. Αὕτη εἶναι ἡ ἀρτηρία τῆς πόλεως. Κατὰ τὸ μέσον αὐτῆς κεῖται ἡ μεγίστη τῶν γεφυρῶν τῆς Βενετίας, καλουμένη τοῦ Ριάλτου.

Ἡ πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου εἶναι ὁ μόνος τόπος ἐνθα εὐρίσκει τις ἑκτασιν ἵνα περιπατήσῃ ἐν ἀνέσει. Πέριξ αὐτῆς κεῖνται τὰ πλουσιώτερα τῶν ἐργαστηρίων καὶ καφενειῶν. Ἐκεῖ λοιπὸν καὶ οἱ ξένοι. Παρέκει, ἑτέρα τις πλατεῖα μικροτέρα (la Piazzetta), ἐκτεινομένη μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ τῆς δευτέρας πλατείας ταύτης μέχρι τοῦ Ναυστάθμου (Arsenale) ἔχει τις ν' ἀναπνεύσει ἀέρα ἐλευθερόν, τὸν τοῦ πελάγους, περιπατῶν ἐπὶ παροχθίων πλάτους ἰκανοῦ.

Ἡ ἐν Βενετία ἑλληνικὴ ἀποικία ἰταλίζει καθ' ὅλα· θαμβοῦται καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῶν περιβοηθούτων τίτλων. Ταῦτα θὰ πάσῃ ἡ ὀλομέλεια τοῦ ἔθνους, ἐνόσῃ οἱ ἐν Ἑλλάδι δὲν κατορθοῦν νὰ ἐφελευθώσῃ κατὰ τὴν τῆς Εὐρώπης ἐπαινον· μόνον ἰκανόν νὰ παραστήσῃ τὴν χώραν ἡμῶν ἀξιοζήλευτον εἰς τὰ ἀπανταχοῦ διεσπαρμένα αὐτῆς καὶ ὁσημέραι μᾶλλον ξενόζηλα τέκνα.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΠΘΗ.

Ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Ἀθηναίου» (Athenæum), μίας τῶν εὐπολητοτάτων φιλολογικῶν ἐφημερίδων τῆς Ἀγγλίας, Herworth Dixon καλούμενος, περιδεύσας ἐν Εὐρώπῃ, Αἰγύπτῳ, Συρίᾳ, Παλαιστίνῃ, καὶ ἐσχάτως ἐν Ἀμερικῇ, ἐξέδωκε τὰς ἐκ τῶν χωρῶν τούτων ἐντυπώσεις αὐτοῦ εἰς βιβλία ἀξία λόγου πολλοῦ, ὧν τὸ τελευταῖον μάλιστα, «Ἡ Νέα Ἀμερικῇ» ἐπιγραφόμενον, ὑπερευρεστήσεν ἐν τῷ δημοσίῳ τῆς Μεγάλης Βρετανίας· μετεφράσθη δὲ κατ' αὐτὰς καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν.

Ὁ συγγραφεὺς ἀπέβη εἰς Νεοβόρακον ἀρχομένου ἔαρος τοῦ ἔτους 1866, καὶ μετ' ὀλίγας τινὰς ἡμέρας ἠρώτα αὐτὸν ἀγγλὶς κυρία ἀπὸ δύο ἐτῶν ἤδη κατοικοῦσα εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, τί ἐφρόνει περὶ τῶν ἀμερικανικῶν ἠθῶν. Τί ν' ἀπαντήσῃ, ἐνὸς δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν εἰσέτι ἀκούοντα εἰδήμονα τῶν τοῦ τόπου ἐκεῖνου ἀρετῶν ἢ ἐλαττωμάτων; Ἐζήτησεν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἀπόκρισίν τινα, ἢ ἐνόμιζεν ἀλάνθαστον. «Εἶναι ἐλεύθερος λαός!» εἶπεν. — «Ἐλεύθερος! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγλίς· μόνον ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας ἐπεθύμουν νὰ συνανεστρέψετε τὸν ἐλευθερόν αὐτὸν λαόν, καὶ τότε νὰ μοὶ ἐλέγετε! Ἄν θέλετε, ἔχει τῶν ὀντι τὴν ἐλευθερίαν τῆς αὐθαδείας, ἀλλ' ὅχι ἄλλην τινά.»

Ὁ Δίξων ἐσημείωσε ταῦτα ἐν τῇ μνήμῃ του, καὶ ἔκτοτε ὅπου ἂν ἔτυχε περιηγούμενος, εἰς τοὺς σιδηροδρόμους, εἰς τὰ ξενοδογεῖα, εἰς τὰ καφενεῖα, πανταχοῦ ἔμαθεν ἐξ οἰκίας πείρας κατὰ πόσον ὀρθὴ ὑπῆρχεν ἡ κρίσις αὐτῆ τῆς συμπατριώτιδός του.

Ζητεῖς νὰ σὲ φέρωσι φαγητόν τι; ὁ παρέκει καθήμενος εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν ἐμβάλλει τὴν περὸν

του εἰς τὸ πινάκιον τὸ ὅποιον σοὶ ἔφερον, καὶ λαμβάνει τὰ καλῆτερα τεμάχια ὑπ' ἀμφοτέροισιν τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ἀφήκες δυστυχῶς τὴν γωνίαν τῆς ἀμαξῆς ὅπου ἐκάθησο διὰ νὰ βλέπῃς τὰς τοποθεσίας δι' ὧν διέρχεται ὁ σιδηρόδρομος; ὁ τυχὼν ὀδοιπόρος ἀποβάλλει παρέκει τὰ πράγματά σου καὶ κἀθήται εἰς τὴν θέσιν σου αὐτός. Μὴ ζαλιζέσαι νὰ ἐπιφέρῃς παρατηρήσεις σου· ἀποβαίνει ἀνωφελές. Δὲν σ' ἐννοεῖ· σὲ βλέπει μόνον ὡς ἐν ἀπορία, διότι, εἰς τὴν ἰδέαν του, καὶ σὺ τὸ αὐτὸ θὰ ἐπραττες. Ἀλλὰ σὺ λέγεις ὅτι ὄχι, δὲν θὰ ἐπραττες τὸ αὐτό. Τότε ἀναστέλλει τοὺς ὤμους του θεωρῶν σε ὡς ἀνθρώπον παράδοξον. Κρατεῖς βιβλίον τι διὰ ν' ἀναγινώσκῃς καθ' ὁδὸν, ἀποβάλλων οὕτω τὴν ἀκηδῖαν τῆς μακρῆς ὀδοιπορίας; ἢ φέρεις κύστην τινα περιέχουσαν ὀπώρας, διὰ νὰ δροσίξῃσαι τρώγων ἐκ διαλειμμάτων; Ἐπρόκοψες· ἔπρεπε νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ ἔχῃς συνοδοιπόρους εἰς τὴν ἀμαξάν.

Εὐγενικός τις κύριος σιμά σου καθήμενος λαμβάνει τὸ βιβλίον σου καὶ τὸ ἀναγινώσκει ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, καὶ μόνον ὅταν σοὶ τὸ ἀποδίδῃ ἐνθυμεῖται νὰ σ' ἐρωτήσῃ μήποτε διετέλεις ἀναγινώσκων αὐτὸ ὅτε τὸ ἔλαβε; Τὸν ἀποκρίνεται ἔντονον ἢ ξηρόν τι Ναι, φρονῶν ὅτι τὸν ἔδωκας νὰ καταλάβῃ τὴν ἀδιακρισίαν του. Μάταιος κόπος! Ἀντὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, «Ἄ! σὲ λέγει· νὰ τὸ ἀναγνώσῃς λοιπὸν, θὰ εὐαρεστηθῇτε πολὺ...»

Ὅσον προχωρῆς πρὸς δυσμὰς, τόσον ἡ τοιαύτη ἀδιακρισία τῶν ἀνθρώπων ἀπαντάται αὐξοῦσα. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Μισσούρη, λαμβάνει ἄγνωστός τις ἐλευθερός τὰ χειρόκτια σου καὶ τὰ δοκιμάζει εἰς τὰς χεῖράς του, ἢ ἐκκενόνει εἰς τὸν ἀέρα τὸ πιστόλιόν σου διὰ νὰ τὸ παρατηρήσῃ· μεταχειρίζεται τὰς ψήκτρας σου (τὰς βρούτσας) διὰ νὰ καθαρίσῃ τὰ ὑποδήματά του, κτενίζεται διὰ τοῦ διαλυστηρίου σου, ρίπτει ἐπάνω του τὸν ἐπενδύτην σου ἂν αἰσθανθῇ ψῦχος, τρέχει μετὰ τοῦ ποτηρίου σου διὰ νὰ λάβῃ νερόν ἀπὸ τῆς βρύσεως. Ἐννοεῖ πάντοτε ὅτι καὶ σὺ δύνασαι νὰ κάμῃς χρῆσιν τῆς αὐτῆς ἐλευθερίας ἀκατακρίτως.

Ἄλλ' ὁ Εὐρωπαῖος, μάλιστα δὲ ὁ Ἄγγλος, δυστυχῶς δὲν θέλει νὰ πράξῃ τὰ αὐτὰ δικαιοῦματι ἀμοιβαιότητος· ὡς ἀλλότριος πρὸς τὰ κοινοκτημονικὰ ταῦτα ἤθη, θεωρεῖ ὡς ἀφόρητον τὴν ἀγωγὴν ταύτην τῶν Ἀμερικανῶν· μάλιστα δὲ συμπεριφερομένους οὕτω, τοὺς ἐκλαμβάνει ὡς ἀναγωγούς παντάπασιν. Ἡ ἐλευθερία τῆς αὐθαδείας» ἐπιπροσθεῖ εἰς πᾶσαν ἄλλην τῶν Ἀμερικανῶν ἐλευθερίαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Εὐρωπαίου, μᾶλλον δυσανασχετοῦντος μεταξὺ ἀναγωγῶν κοινωνίας, ἢ ὑπὸ νόμους τυραννικούς.

Ὁ Δίξων παραλληλίζει ὡς ἐπομένους τοὺς τρόπους τῶν Ἀμερικανῶν πρὸς τοὺς τῶν Ἀγγλῶν.

«Ὁ Ἀμερικανὸς δίδει ἀπλῶς χρωματισμόν τινα καὶ σχῆμα νέον εἰς τὴν ἀγγλοσαξωνικὴν ὀμότητα. Φέρει ἑξῶθεν τὴν προπέτειάν του, ἐνῶ ὁ Ἄγγλος τὴν φέρει ἐντός του. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ὀδίνου καὶ τῶν ἄλλων ἐκεῖνων τρομερῶν θεῶν τῶν Σκανδιναυῶν, ἢ αὐτῇ ἔμφυτος ὀμότης παρώρμησεν ὅλους τοὺς κλάδους τῆς αὐτῆς γενεᾶς νὰ παρίστανται ἐνώπιον τῶν ξένων ὀπλισμένοι ὑπεροψίαν τινα ἀπερχθῆ. Ὅπουδήποτε τῆς γῆς, τηρούμεθα οἱ αὐτοί· εἶναι ἴδιον τοῦ αἵματος ἡμῶν.»

Ἄμα ὡς ἴδωμεν ξένον τινα μορφῆς ἀγνώστου, ἢ ἔνδυμα ἔχοντα καινοφανῆς, διεγειρόμεθα, εἰσερχόμεθα

ἐντὸς ἡμῶν, διακείμεθα ἐθρικῶς, δυσροποῦμεν, πληρούμεθα φλέγματος καὶ κακίας, ἔτοιμοι νὰ συρίζωμεν, νὰ ἐκμυκτηρίσωμεν τὸν τολμῶντα νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον ἡμῶν. Καὶ τῶν μὲν Ἀγγλῶν ἡμῶν ὁ πολιτισμένος καὶ εὐγενικός ἀνὴρ παρίσταται τότε ἀγέρωχος καὶ σύνφορος, τῶν δὲ Ἀμερικανῶν ὁ χωριάτης (rough) δὲν ἀρκεῖται εἰς τοῦτο, ἀλλὰ λαμβάνει ἀπὸ χαμαὶ τὸν τυχόντα πρόχειρον χάλικα καὶ λιθοβολεῖ τὸν ξένον.

Ὁ Ἄγγλος ὁ μηδὲν λέγων, ὁ διαβαίνων πλησίον σου καὶ οὔτε κἂν βλέπων σε, ὁ παραγκωνίζων σε χωρὶς κἂν νὰ προσέξῃ, ὑπεννοεῖ τοῦτο· «Εἶμαι καλύτερός σου· εἶμαι ἰσχυρότερός σου· εἶμαι εὐφυστέρος σου· εἶμαι πλουσιώτερός σου· δὲν σὲ διακρίνω.» Ἀπλῶς σοὶ ἀπευθύνει ὕβριν σιωπηλῶν, ὕβριν λῆαν πικρῶν πρὸς τὸν Ἰταλὸν καὶ τὸν Γάλλον. Ὁ δὲ Ἀμερικανὸς, γενόμενος ἐλευθερός, νομίζει ὡς χρέος του ἢ ὡς ἴδιον τῆς τιμῆς του τὸ νὰ σ' εἴπῃ διὰ ζωῆς φωνῆς κατὰ πρόσωπον ὅσα ἀποσιωπᾷ ὁ Ἄγγλος· «Ὅχι μόνον εἶμαι ἴσος σου, ὅστιςδήποτε καὶ ἂν ἦσαι, ἀλλὰ καὶ καλύτερός σου!» Εἰς τίνα λοιπὸν αὐθαδεῖαν θὰ ἔδιδε τις τὸ γέρας; Εἰς τὴν καταφρονοῦσαν διὰ τῆς σιγῆς τῆς, ἢ εἰς τὴν προσβάλλουσαν διὰ τῆς βαναύσου σκαϊότητός τῆς;

Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε οἱ Ἀμερικανοὶ ὅλοι μεταχειρίζονται τὴν τοιαύτην ἀκόλαστον προπέτειαν, οὔτε ὅλοι οἱ Ἄγγλοι ἐφελκύουσι τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς ὑπεροψίας καὶ τοῦ φλέγματος τῶν. Πανταχοῦ εὐρίσκονται καὶ ἄνθρωποι ἀνωτέρου τινός ἐξευγενισμοῦ, ἐξαιρέτως καλλιεργημένοι ἔχοντες τὸ πνεῦμα, συμπαιθῆ καὶ φιλόφρονα τὴν καρδίαν. Οὗτοι εἶναι ἀπῆλλαγεμένοι τῶν γενικῶν ἐλαττωμάτων· ἔχουσι τοὺς τρόπους γλυκεῖς· ἡ γλῶσσά των οὔτε εὐπροσηγορίας ἀμοιρεῖ, οὔτε εὐλικρινείας. Γινώσκουσι τί χρεωδοῦσι πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τί πρὸς ἑαυτούς. Καταβῆτε ὁμῶς εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις, συναναστραφήτε μετὰ τοῦ χυδαίου καὶ κακῶς ἀναθετραμμένου πλήθους, ἐκεῖ θὰ εὐρετε ὑπὸ παντοῖα σχήματα τὴν ἀγριότητα καὶ μοχθηρίαν τῶν ἀρχαίων Σκανδιναυῶν, ποῦ μὲν ὑπὸ τὴν ἀμερικανικὴν ἀναίδειαν, ποῦ δὲ ὑπὸ τὴν ἐξυβριστικὴν ψυχρότητα τοῦ ἄγγλου γεντιλμάνοῦ.»

Πάντως, ἡ χεὶρ ἥτις ἔγραψε τὸν παραλληλισμόν τούτον δὲν παρεπλάγηται ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς φιλαυτίας· ἀλλ' ἐξελέγχων οὕτω ὁ συγγραφεὺς τὴν ἀξιόμειμπον ὑπεροψίαν τοῦ ἴδιου ἔθνους, ἀπέδειξεν ὅτι εἰς οὐδένα τόπον οἱ ἐμβριθεῖς ἀνδρες θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὡς ὑποχρέους νὰ σιωπῶσι βλέποντες τῶν συμπατριωτῶν τὰ ἀτοπήματα.

Ἄλλως τε, δὲν πταίωσι κατὰ πάντα οἱ Ἀγγλοσάξωνες διὰ ταύτην τὴν τραχύτητα ἢ τὸν προσοχισμὸν ὃν φαίνονται ἔχοντες οἱ πλείστοι. Κατὰ τὸν συγγραφεῖα, πταίει καὶ τὸ κλίμα των. Ὁ Δίξων ἐπορίσθη ἐκ τῶν περιηγήσεών του εἰς τὰ ἐσχάτα μεθόρια τοῦ πολιτισμένου κόσμου θεωρίαν τινα, ἢ ὀρθῶς θὰ ἀπεκάλεϊ τις κλιματολογίαν τῆς εὐγενικῆς καὶ εὐπροσηγορῶν συμπεριφορᾶς.

«Ὅσον ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τοῦ ἡλίου, τοσοῦτον καὶ ἀπὸ τῆς φιλοφροσύνης καὶ χάριτος. Ἐντὸς τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου ἡδύνατό τις νὰ σημειώσῃ τὴν βαθμητικὴν ταύτην διαφορὰν τῆς φυσικῆς διαθέσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν Εὐρώπῃ, ὁ εἰς τῶν πόλων κατὰ τοῦτο εἶναι ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ ὁ ἄλλος τὸ Λονδίον. Κατὰ τὰς περιηγήσεις μου εἰς τὸν κόσμον, οἱ Μορμό-

νοι τῆς Ἀλμουρᾶς Λίμνης (εἰς τὴν βορείαν Ἀμερικῇ) μοὶ ἐφάνησαν κείμενοι εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς ἀλύσου, καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Κάβρου εἰς τὸ ἄλλο. Καθ' ὅλας τὰς γραμμὰς δύναται τις ν' ἀκολουθήσῃ τὴν διπλὴν κλίμακα τῆς εὐπροσηγορίας καὶ δυσπροσηγορίας. Πλείονα εὐρίσκει εὐπροσηγορίαν εἰς Κάβρον καὶ εἰς Δαμασκὸν ἢ εἰς Κωνσταντινούπολιν· πλείονα εἰς Ἀθήνας ἢ εἰς Ῥώμην· πλείονα εἰς Ῥώμην ἢ εἰς Παρισίους· πλείονα εἰς Παρισίους ἢ εἰς Λονδίον· πλείονα εἰς Λονδίον ἢ εἰς Νεοβόρακον. Ἀπὸ Νεοβόρακου ἡ εὐπροσηγορία ἐξακολουθεῖ ἐλαττομένη καθόσον προχωρεῖς πρὸς τὸν Σάν Λούην, καὶ ἀπὸ Σάν Λούην πρὸς τὴν Ἀλμουρᾶν Λίμνην. Βέβαιος δὲ εἶμαι ὅτι, ἐάν ποτε ἐπεσκεπτόμην τὸ Σακραμέντον καὶ τὴν Καλιφορνίαν, θὰ ἔβλεπα ἐπικυροῦμενον τὸ σύστημα μου ὑπὸ τῶν θηριωδῶν διαθέσεων τῶν κατοίκων ἐκεῖνων τῶν χωρῶν.»

Εὐτυχῶς, ζῶμεν εἰς αἰῶνα καθ' ὃν τὰ ἤθη, ὡς καὶ τὰ ἔθιμα καὶ ἡ φύσις αὐτῆ, ἀδιακόπως ἐπεξεργαζόμενα καὶ ἀναπλαττόμενα ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης βιομηχανίας, τείνουσιν εἰς συνταυτισμὸν, ἐξ οὗ τῶν κοινωνιῶν ἡ πρόοδος.

«Σήμερον, καὶ Ἀμερικανοὶ καὶ Ἄγγλοι ἐλέπτουν κατὰ πολὺ τοὺς τρόπους των, ὥστε σπανίως ἀπαντᾶ τις εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τὸν τέλειον ἐκεῖνον δημοκράτην, τὸν Ἰάγκην (Yankee) λεγόμενον, καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸν πρὸ τοῦ 1815 τύπον ἐκεῖνον τοῦ Ἄγγλου τῶν παλαιῶν κομφοδιῶν. Ἀγνοῦ ἄλλῶς τί ἔγινεν ὁ δαιμόνιος ἐκεῖνος Ἀμερικανός, ὁ πάντοτε ἔχων τὰς χεῖρας ἐνησυχολημένας εἰς τὸ νὰ περιλεπτύνωσι ξυλάριον τι, καὶ ἀενάως μασσῶν νικολιανὴν, καὶ ἀπνευστί ἐρωτῶν σε τίς εἶσαι, καὶ πόθεν ἔρχεσαι, καὶ ἂν ἤσῃσαι ἔγγαμος, καὶ ἂν ἔχῃς πολλὰ τέκνα, καὶ ἂν ἀκόμη ζῆ ἢ προμήτωρ σου, πῶς ἀνελήφθη τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο ὑποκείμενον, τὸ αὐτόχρημα σύμβολον τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας; Ἐτι πρὸ εἰκοσι ἐτῶν ἀπινυτάτο πανταχοῦ, ὡς φαίνεται· τώρα, τί ἔγινε; Θὰ τὸ ἐχαιρέτῃς μετὰ χαρᾶς, ἂν τὸ ἔβλεπα· ἀλλὰ ματαίως τὸ ἀνεζήτησα. Ποῦ πλέον τὸ ἀνθρώπινον τοῦτο πρότυπον, τὸ διδάσκον σε ἀνευδοιάστως πράγματα ἄτινα ἐγίνωσκεις μᾶλλον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὅποιον ἐπὶ τῆς ἐλαχίστης ἀντιλογίας σου, ἀμέσως σοὶ ἐπρότεινε νὰ σοὶ ἐξορύξῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἢ νὰ σοὶ καταθραύσῃ τοὺς ὀδόντας; Μόνη τὴν σκιάν τοῦ Ἀμερικανοῦ τούτου τῶν παλαιῶν ἡμερῶν ἀπῆλθησῃ σήμερον εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Ὁ ἀντικαταστήσας αὐτὸν, ὁ συμπλέων καὶ συνοδοιπορῶν μετ' ἡμῶν εἰς τὰς λίμνας καὶ τοὺς σιδηροδρόμους, οὔτε χρώματα ἀνοικτὰ φορεῖ, οὔτε κροτάλια ἀναρτᾷ εἰς τὸ ὠρολόγιόν του κωδωνίζοντα· ἀλλὰ μελανοφορεῖ καὶ δὲν διακρίνεται ἀπὸ Ἄγγλου. Εἶναι σοβαρὸς καὶ σιωπηλός, καίτοι πολλὰκις μὲν κρατεῖ ῥαβδίον τι τὸ ὅποιον πελεκᾷ, συχνότερα δὲ μασσεῖ γυκοτιανὴν καὶ πάντοτε πτύει. Πῶς θέλετε; αἱ τελευταῖαι δύο ἕξεις κατέστησαν εἰς αὐτὸν δευτέρω φύσις. Τὸν βλέπεις, καὶ λέγεις ὅτι ἀποθήκην μασσητῆς νικολιανῆς ἔχει εἰς τὸ στόμα του.»

Τὸ βιβλίον τοῦ Δίξωνος γέμει τοιούτων περιηγητικῶν περιγραφῶν, πολλὴν παρεχουσῶν τέρψιν εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας· φαίνεται δὲ ὁ συγγραφεὺς κατὰ πάντα δικαιότερος τοῦ γάλλου Ἀδούτου, γράψαντος περὶ Ἑλλήνων ἐκ σατυρικῆς προθέσεως.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο Ιακώβος Αργυρόπουλος γεννήθη εν Φαναρίω της Κωνσταντινουπόλεως κατά φεβρουάριον του 1774, καταχόμενος, ως μαρτυρεί το επώνυμον, εκ μιας των οικογενειών αιτινες μετά την άλωσιν της Κωνσταντινουπόλεως, εν έτει 1453, κατέφυγον εις την δυτικήν Ευρώπην, εν Ιταλία, και μετά παρέλευσιν χρόνου επανήλθον εις Τουρκίαν. Αληθώς, εις εκ των μελών της οικογενείας ταύτης αναφέρεται μεταξύ των πολλών άλλων Ελλήνων εις τούς οποίους ή Ιταλία οφείλει την παλιγγενεσίαν αυτής, διδάξας την φιλοσοφίαν εν Φλωρεντία και εν Ρώμη, και κατά τον Fasciolati προβιβάσθεις εις πρίτανον του Πανεπιστημίου της Παδούης.

Το επώνυμον λοιπόν των Αργυροπούλων είναι εκ των παλαιών, και κατέζη περιφανές διά των γραμματέων. Διεσώθη και αυτό ως πολλά άλλα των βυζαντινών χρόνων, μαρτυρουντα την αρχαιότητα αυτών μεταξύ των νεωτέρων, εις τινα των οποίων παρεισέφρησαν κακοζήλους λέξεις και καταλήξεις ιταλικαί ή τουρκικαί· δεν αρκεί δε τούτο, άλλ επιπροσθέτοντες εις αυτές και ξένους τίτλους, τιμάς ατίμους, τίνες των ήμετέρων οίονει διαδηλούσιν ούτω την από του ελληνικού έθνους διάξευσιν αυτών.

Το επώνυμον των Αργυροπούλων μένει αλώβητον από της τοιαύτης λέπρας· ουδένα ακούομεν πρίγκηπα ή κόμητα Αργυρόπουλον, ως ούτε Ράλλον, ούτε Παλαιολόγον ή Κορνηνόν ή Φωκάν ή Ραγκαβήν, καιτοι και τούτων τ' επώνυμα είναι αναντιρρήτως αρχαία και ιστορικά· τουναντίον δε βλέπομεν γραφομένους πρίγκηπας και κόμητας ανθρώπους των οποίων τ' επώνυμα μάτην ανεζητήσαμεν εις τούς χρόνους τούς πρό της βυζαντινής πτώσεως· και τέλος, αν οι μετ' εκείνους κατισχύσαντες αλλότριον έδωκαν τίτλους, οι τίτλοι ούτοι εν τώ έθνε ήμών, όχι μόνον δεν συστήνουν, αλλά μάλιστα κακοσυζητούν ένώπιον των οφθαλμών παντός Έλληνος μη κατακυλιόμενου εις την άμάθειαν, και σεβομένου την τιμήν του έθνους του· του έθνους των Λυκούργων και των Περικλέων.

Και ή προς τ'α γραμματα και τας επιστήμας έφεσις μεταδίδεται, ως φαίνεται, εις τούς εκγόνοους κληρονομικώς. Ο Ιακώβος Αργυρόπουλος, συνεχίζων τας παραδόσεις και την φήμην του προπάτορός του, διέπρεψεν έτι τριακοντούτης μεταξύ της πλειάδος εκείνης των λογίων και πολιτικών άνδρών, ους παρήγαγε το Φανάριον, και οι οποιοι, μεσιτεύοντες εις π'ασαν διαπραγμάτευσιν των Οθωμανών προς τας ευρωπαϊκάς Δυνάμεις, ήσαν εν Κωνσταντινουπόλει ως σύνδεσμός τις συμπλεκτικός μεταξύ Ανατολής και Δύσεως. Ως απαντες οι πεπαιδευμένοι του καιρού εκείνου Έλληνες, έλαλει και αυτός και έγραφεν ευχερώς την τουρκικήν, την αραβικήν, την περσικήν, και τας κυριώτερας ευρωπαϊκάς διαλέκτους· την ιταλικήν, την γαλλικήν, την ρωσικήν, κλπ. Οι έφφένται της Κωνσταντινουπόλεως συνωμίλον μετ' αυτού ως μετατίνας των οικείων. Είχε κληθή εις όλας τας δημοσίας υπηρεσίας αιτινες τότε ήσαν προσίται· εις τούς χριστιανούς· μετά την θέσιν γραμματέως των πατριαρχείων, είχε διορισθή επίτροπος (καπού-κεχαγιά) των ήγεμόνων της Βλαχίας και Μολδαυίας, και επιτετραμμένος της Τουρκίας εις Βερολίνον.

Διετέλει εν ταύτη τή πρωτεύουση από τριών ήδη έτων, οτε είχεν εισέλθει εις αυτήν ο Ναπολέων νικητής μετά την εν Ιένα μάχην. Μεριμνών κατ' εκείνον τον καιρόν υπέρ της οθωμανικής αυτοκρατορίας ο μεγαλουργός άνηρ εκείνος, όστις έμελλε μετά τινας μήνας να θυσιάση πάλιν αυτήν εις την άλλωπρόσαλλον πολιτικήν του, και μάθων ότι ο απεσπάλμενος της Τουρκίας ήτοιμαζετο ν' αναχωρήση, ενεχειρίσεν εις αυτόν έπιστολήν προς τον σουλτάν Σελίμην, ως και το δίπλωμα δι' ου απένειμε τον μεγαλότσαυρον της Λεγεώνας Τιμης εις τον εν Κωνσταντινουπόλει απεσταλμένον αυτου Σεβαστιάνην. Ούτως ο αυτοκράτωρ των Γάλλων, μεταχειρισθείς το μέσον του Αργυροπούλου προς διαβίβασιν του παρασήμου προς τον πρεσβευτήν του, ήθέλησε και αυτόν να τιμήση, και τον σουλτάνον να κολακείη πλαγίως, καθιστών αυτόν ως άλλον έγω. Η τελετή λοιπόν έγινε μετά πομπής τινος εν τώ αυτοκρατορικώ κιοσκίω του Αϊναλί Καβακίου, παρόντος του Σκαρλάτου Καλλιμάχου, μεγάλου διερμηνέως της οθωμανικής Πύλης, και του Ιακώβου Αργυροπούλου. Ο σουλτάν Σελήμης έλαβε το δίπλωμα και το έδωκεν ίδια χειρι εις τον Σεβαστιάνην, έπειτών τουρκιστί «Εἴη σοι αἴσιος οἰωνός!» — Αλλάχ ο γουρλου, κτλ. ως τ'α λέγουσιν.

Επήλθον ακολούθως μέγала συμβεβηκότα, των οποίων ή διήγησις δεν είναι του παρόντος καιρού. Η Τουρκία, παροτρυνομένη υπό του Σεβαστιάνου, ου τιτινος ο λόγος ίσχυε κατά την εποχήν εκείνην υπέρ πάντα άλλον εν τοις διαβουλοις της Πύλης, εκήρυξε πόλεμον κατά Ρωσσίας και Αγγλίας. Ο αγγλικός στόλος, αφού ήπέιλησε την Κωνσταντινουπόλιν προσορμισθείς εις τας πύλας του Βοσπόρου, ήναγκάσθη απέναντι της άμεταπέιστου εναντιώσεως των Οθωμανών, υποσφιζομένων υπό των Γάλλων, να εξέλιθη πάλιν εκ του Έλλησπόντου μετά σπουδής. Κατά την περίστασιν εκείνην ο Αργυρόπουλος έλαβεν εις τ'α πράγματα ταύτα μέρος πολύ, ως και εις τας μετά ταύτα διαπραγματεύσεις, κυρίως δε οτε αι Ιόνιοι Νήσοι έτέθησαν προσωρινώς υπό την προστασίαν της Ρωσσίας και της Τουρκίας. Ακολούθως διωρίσθη μέγας διερμηνεύς της Πύλης.

Έν έτει 1818 εξέδωκεν εν τώ Λογίω Έρμη «Χρονολογικόν κατάλογον των όρθοδόξων μεγάλων διερμηνέων της οθωμανικής αυτοκρατορίας», εξ ου μαθηάνομεν την έκτασιν και βαρύτητα των καθηκόντων των διερμηνέων εκείνων, οίτινες, από του αρχαιότατου αυτών Παναγιώτου, και του μετ' αυτόν Αλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, προήλθον ολοι εκ της συνοικίας του Φαναρίου, άμιλλωμένης εις τούτο. Ο μέγας διερμηνεύς είχεν, όχι μόνον την διεύθυνσιν των έξωτερικών υποθέσεων υπό τον φιλήν ονόματι βείζ' εφφέντην (υπουργόν των έξωτερικών), αλλά και δι' αυτού διεξήγετο π'ασα υπόθεσις των εν Τουρκία Ελλήνων. Εικάζει δε τις εκ τούτου τας τιμάς, τας προσόδους, και τέλος την ίσχυν του μεγάλου διερμηνέως. Εκ των κατά το μάλλον ή ήττον φιλογενών αυτου αισθημάτων έξήρητο κατά μέγα μέρος ή των συμφερόντων του έθνους αντίληψις και προαγωγή. Διά τούτο ή θέσις δεν ήτο ακίνδυνος.

Ο Ιακώβος Αργυρόπουλος υπήρξεν εις π'αν άνδρών οίτινες απέβησαν ήμιν εν αυτή λυσιστελέστατοι. Διά των ενεργειών αυτου ιδρύθησαν ή εβελτιώθησαν και

σχολεία και νοσοκομεία καθ' όλην την δούλην Ελλάδα· κατώρθωσε δε και να δοθώσιν εις τούς Έλληνας εμπόρους προνομία (βεράτια), δι' των απέκτων εν τώ εμπόρτω άντι μικρού τινος κέρου όσα δικαιώματα και οι υπήκοοι των μάλλον ευνοουμένων ευρωπαϊκών Δυνάμεων· ούτω δε παντί σθένη υπεδοθήησε την προσδευτικήν όρυήν ήτις είχε καταλάβει προς τ'α τέλη του παρελθόντος αιώνους τούς Έλληνας, άγομένους εις παλιγγενεσίαν έθνικήν.

Μετά θάνατον του Σουλεϊμάν, τίνες των ευρωπαϊκών Δυνάμεων, προσπαθούσαι να υπερισχυώσιν εν Κωνσταντινουπόλει, εξήτησαν τον Αργυρόπουλον ως διερμηνέα αυτών παρά τή Πύλη· άλλ' ούτος έπροτι-

Ιακώβος Αργυρόπουλος.

(Γερζουμαν όδας), εξου προήλθον οι νυν τ'α της Τουρκίας διεποντες, ν' αναγνωσκωσι και να μελετώσιν αυτήν. Συνέγραψε προς τούτους ο Αργυρόπουλος τουρκιστί και έγγχειριδιον γεωγραφίας, τρίς μετατυπωθέν, και άλλας διατριβάς· εξέδωκεν, εν αις και υπόμνημά τι διά του οποίου συνεβίβαζε τον θρησκευτικόν νόμον των Μουσουλμάνων μετά των λοιμοκαθαρτικών προφυλάξεων· έργον προδιαθέσαν τούς Τούρκους εις παραδοχήν των λοιμοκαθαρτηρίων.

Επί της καταστροφής του 1821, θεωρηθείς και ο Αργυρόπουλος ως μέλος της Φιλικής Έταιρίας, ή ως υποπτος, καθείρηθη μετ' άλλων της οικογενείας του μελών, άλλ' ευτυχώς εξωρίσθη εις την Μικράν Ασίαν, ένθα διέτριψεν επί επτά έτη. Έν τούτοις είχε κηρυχθή ή ανεξαρτησία της Ελλάδος· ο Αργυρόπουλος, ανα-

μησε την θέσιν μεγάλου διερμηνέως, βλέπων ίσως οτι μάλλον ήδύνατο εν ταύτη να καθίσταται εις το έθνος χρήσιμος. Τότε δ' εξέδωκε την εκ του γαλλικού μεταφράσιν του «Πνεύματος των Νόμων», ήν ο Ρίζος Νερούλος επήνεσεν ως υπογράμμον γλαφυρό ύφους.

Αλλά μάλιστα παρά τοις Οθωμανοις απέκτησε φήμην άνδρος σοφοτάτου, πολλά συγγράφας τουρκιστί. Υπήρξεν ο Θεουκυδιδής αυτών. Η «Ιστορία της Ρωσσίας», ή τυπωθείσα τουρκιστί εν Βουλάρω της Αιγύπτου εκ διαταγής του Μεχμέτ Αλη πασσα, εν άγνώστου συγγραφέως, θεωρεΐται ως έργον κλασικόν, και ο Ρεσιτ πασσας δεν έπαυε παραινών τούς νέους υπαλληλους εν τή γραφείω των μεταφραστών της Πύλης

κληθείς εν έτει 1829 υπό του σουλτάν Μαχμούτου ίνα σταλή εις Πετρούπολιν και ρυθμίση μετά της ρωσικής αούλης τ'α κατά την συνθήκην της Αδριανουπόλεως, έπροτίμησε να παραιτήση την Τουρκίαν του λοιπου, και να μεταβή εις την περιπόθητον αυτω Ελλάδα· κατώρθωσε δε τούτο επίβας λαθραίως επί γαλλικού πλοίου.

Εκτοτε εζησεν εν Ελλάδι. Τον είδομεν γέροντα πλέον εν Αθήναις, απέχοντα των πραγμάτων, άνδρα προσηνή, αγαπώμενον παρά πάντων και τιμώμενον. Τούτου θυγατέρα είχε ο ζυγον ο των ήμερών ήμών Αλεξάνδρος Μαυροκορδάτος, και τούτου υιοί ήσαν ο Περικλής Αργυρόπουλος, ου τινος την άπόλειαν έβρήνησαν πάντες, ως άνδρος εξαρέτως νοήμονος και έντιμου, και ο έτερος, ο διακριθείς ως διερμηνεύς της εν

Κωνσταντινουπόλει ρωσικής πρεσβείας επί των Μεν-
σικωφικών.

Ο Ιάκωβος Αργυρόπουλος απέβησεν εν Αθήναις
κατ' Απρίλιον του 1850, ἄγων ηλικίαν ἐτῶν 76.

ΕΥΤΡΑΠΕΑΑ.

ΗΘΙΣΜΟΝ ΤΗΝ ΕΥΛΑΒΕΙΑΝ.

Η ευλάβεια πανταχοῦ ἐκμεταλλεῖται, ἀλλ' εἰς τὴν
δυτικὴν Εὐρώπην ἐξέρχεται κατὰ τὴν πρὸς τοῦτο ἐπι-
τηθειότητα οἱ ἐκμεταλλευταί. Ἄν ὁ ἅγιος Ἱερώνυμος
ἐπανήρχετο σήμερον εἰς τὴν ζῶν, πολὺ πλείονας θὰ
εὕρισκεν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ παπισμοῦ ἱερεῖς ἐξ ἐκείνων
περὶ ὧν ἔλεγεν, ὅτι « ἐξεγειρόμενοι ἀπὸ τοῦ ὄθρου τῆς
ἡμέρας παραγίγνονται εἰς τὰς οἰκίας τῶν πλουσίων γη-
ρῶν, εἰσδύουσιν εἰς τὰ δώματα αὐτῶν πρὶν ἢ ἐξεγε-
ρθῶσι τῆς κλίνης, ἐπαινοῦσι τὴν ὠραιότητα τοῦ δεινῶς
σκεύους, τοῦ δεινῶς ὑφάσματος αὐτῶν ἢ ὀθονίου, ἕως
οὐ, φορτικοὶ γενόμενοι, ἐπὶ τέλους ἀποσπῶσι τι ἐξ αὐ-
τῶν, οὐδέποτε ἀναχωροῦντες κεναῖς χερσίν. »

Ἐν τῇ παρισιανῇ ἐφημερίδι Siècle, ἀπηγγέσαμεν
κατ' αὐτὰς τὸ ἐπόμενον ἀνεκδότον.

Ο νάρθηξ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Σουλπικίου ἐκτίσθη
δι' ἐπιμελείας τοῦ ἀββᾶ Λαγγέτου (Languet de
Gergy), ὅστις ὑπῆρξεν ἀπὸ τοῦ 1714 μέχρι τοῦ
1745 ἐφημέριος τῆς πλουσίας ἐκείνης ἐνορίας. Ὡς ἄν-
θρωπος δραστήριος καὶ ἐπιτηδευτάτος, ὁ ἀββᾶς οὗ-
τος εἶχε συνάξει ἄφθονα ἀφιέρωματα, διὰ τῶν ὁποίων
ἐπῆρχεσεν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὴν δαπάνην τῆς νέας
αὐτοῦ οἰκοδομῆς. Ἀλλὰ τὰ πάντα ἐπιδέχονται ἐξάν-
τλησιν, καὶ ἡ ἐλεημοσύνη αὐτῆ. Οἱ ἐνορῆται τοῦ ἀββᾶ
Λαγγέτου ἔδωσαν τέλος πάντων τὸ βαλάντιόν των,
καὶ τὸ ἔχωσαν εἰς τὰ ἐνδότατα τοῦ κόλπου των. Τότε
κατέστη φοβερός καὶ τρομερός· ἐπεσκέπτετο ὅλην τὴν
ἡμέραν τὰ πλουσιώτερα τῶν προβάτων του, καὶ ὡς ἴσ-
κις δὲν τῷ ἔδιδον τίποτε, ἐλάμβανεν ὅ,τι ἐβλεπε πρό-
χειρον, εἴτε κόσμημα πολυτίμον, εἴτε σκεῦος ἀργυ-
ροῦν, εἴτε καὶ εἰκόνα ἔντενον, ἢ ἀποκαθίλωνεν ἐκ
τοῦ τοίχου. Κατήνησε πλέον, ὄχι προσαίτης, ἀλλὰ
πειρατής.

Ὅλοι οἱ πλούσιοι κάτοικοι τῆς ἐνορίας του τὸν ἔτρε-
μον. Ἄλλ' αὐτὸς ἠδιαφορεῖ· κατῴρθωσε δὲ οὕτω, ὅχι
μόνον νὰ οἰκοδομήσῃ τὸν ναόν του, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν
κατακομήσῃ καὶ νὰ τὸν ἐφοδιάσῃ διὰ παντὸς ἱεροῦ
ἀμφίου καὶ σκεύους. Μόνον ἐνός ἀζυμοφόρου (osten-
soir) ἐξερεῖτο εἰσέτι. Ἀζυμοφόρον λέγομεν τὸν ἀκτι-
νωτὸν ἐκεῖνον δίσκον ἐντὸς τοῦ ὁποίου τῶν λατίνων
ὁ κληρὸς θέτει τὸ ἄζυμον ὃ δίδει πρὸς μετάληψιν.
(Καινολογοῦμεν, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χρυσοστό-
μου δὲν ἔχει τοιαύτην λέξιν· αὕτη ἔχει ἀρτοφόρον.)

Πῶς νὰ κάμῃ ὁ ὅσιος ἀββᾶς; ποῦ νὰ τὸ εὕρῃ; Μα-
ταίως ἔκρουσεν ὅλας τὰς θύρας. Παρήρχοντο αἱ ἡμέ-
ραι, οἱ μῆνες· ἤγγιζεν ἡ ἐορτὴ τῆς Ἁγίας Δωρεᾶς
(Fête-Dieu). ἔμελλε νὰ ἀχθῆ κατ' αὐτὴν μεγάλη λι-
τανεία, καὶ οὐκ ἦν ἀζυμοφόρον!

Ἡμέραν τινὰ, ἀποφασίζει ἐν τοιαύτῃ γενοχωρίᾳ νὰ
πορευθῆ, πρῶτ' ἔτι, εἰς τὴν οἰκίαν δουκίσσης τινός,
καὶ ταύτης ἐν τῇ ἐνορίᾳ του κατοικοῦσας, γυναικὸς πε-
φημισμένης ἐπὶ ευλαβείᾳ καὶ ἐρωτοληψίᾳ ἐνταῦτῳ.

Ἀλλὰ μόλις ἰδοῦσα αὐτὸν ἡ θαλαμηπόλος, τρέχει καὶ
τὸν ἐμποδίζει τοῦ νὰ προβῆ.

— Ἡ κυρία δουκίσσα εἶναι ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην,
τῷ λέγει ἡ θεράπεινα.

— Ἐστὼ, ἀποκρίνεται ὁ ἱερέυς· ἀνάγγετέ την ὅτι
εἰμ' ἐγώ.

— Ἀλλὰ, πάτερ. . .

— Ἀνάγγετέ με, σὲ λέγω.

Ἡ θαλαμηπόλος κατευθύνεται πρὸς τὸν κοιτῶνα
τῆς δεσποίνης τῆς. Ὁ ἱερέυς ἀκολουθεῖ.

Ἄμα ἰδοῦσα τὸν ἀββᾶν εἰσερχόμενον, ἡ δουκίσσα,
νέα γυνὴ, ἀληθῶς κειμένη εἰσέτι εἰς τὴν κλίνην, ἀνα-
σύρει ἀπὸ τοῦ μετώπου τὴν κόμην τῆς, καὶ— Πῶς,
πάτερ, ἀνακράζει πρὸς αὐτὸν, αὐτὴν τὴν ὥραν; Τί
θέλετε;

— Ἄ! κυρία δουκίσσα, ἀπαντᾷ ὁ ἱερέυς· ὑπομεί-
νετε νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας σας, καὶ ν' ἀσπασθῶ τὰ
γόνατά σας. . .

Οὔτω λαλοῦσι τῶνόντι καὶ οὔτω φέρονται πρὸς τὰς
ὠραίας καὶ πλουσίας γυναῖκας οἱ ἱερεῖς τῆς δύσεως.
Παρ' ἡμῖν ταῦτα φαίνονται ἀπίστευτα· ἀλλ' εἶναι ἀλη-
θέςτατα, καὶ οὐδεμίαν πλέον ἐκπληξίν προξενοῦσιν
εἰς τοὺς Γάλλους. Un abbé galant δὲν εἶναι πρὸς
αὐτοὺς πρᾶγμα ἀπαίσιον.

— Ὅχι, σὰς παρακαλῶ, αὐτὴν τὴν ὥραν, ἀποκρί-
νεται ἡ νέα. Τί τρέχει πάλιν;

— Κυρία δουκίσσα, τώρα ἡ ἐκκλησία μου ἀπεπε-
ρατώθη, καὶ σχεδὸν ἔχει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα· μόνον
ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εὕρω ἐν ἀζυμοφόρον. Δουκίσσα,
πλησιάζει ἡ ἐορτὴ τῆς Ἁγίας Δωρεᾶς· ἰδοὺ τελευταίαν
φορὰν σήμερον ἔρχομαι νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ἐλεημοσύ-
νην σας· ἄλλοῦ δὲν μὰς ἔμεινε πλέον ἐλπίς.

— Τί νὰ σὰς κάμω, πάτερ μου! εὕρισκομαι χωρὶς
χρήματα· ἡ ὁσιότης σας μ' ἐσβύσετε.

— Κάμετε, κυρία δουκίσσα· ἀκόμη μίαν μικρὰν
καταβάλετε προσπάθειαν.

— Ἄ! ἀδύνατον πλέον.

— Ἰδοὺ, ἔχετε ἐδῶ τόσα πολυτελῆ, ὠραῖα πράγ-
ματα· δὲν ἠδύνασθε ν' ἀφιερῶσατε κἀνὲν ἀπ' αὐτὰ εἰς
τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ;

— Αἶ, τέλος πάντων, πάρετε ὅ,τι θέλετε! ἀπεκρίθη
ἡ δεσποῖνα ἀνυπομονήσασα καὶ στρέψασα τὸ πρόσω-
σπον αὐτῆς πρὸς τὸν τοῖχον.

Παρατηρεῖ τότε γύρω τοῦ ὁ ἀββᾶς, καὶ, παρὰ τοὺς
πόδας τῆς κλίνης, βλέπει δοχεῖόν τι. . . μέγα ἄρ-
γυροῦν καὶ ἐπικεχυσμένον.

— Ἡ ὑπόθεσίς μου ἐτελειώσεν, εἶπε.

Στρέφεται δὲ τότε πάλιν ἡ δουκίσσα, καὶ τί νὰ ἴδῃ
εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἱερέως; . . . Ὅλη ἐρυθρία.

— Καλὲ πάτερ, τῷ λέγει ἀπόρως πως, ἀλλὰ καὶ
μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα· με αὐτὸ θέλετε
νὰ κάμετε ἀζυμοφόρον! Ἄδύνατον.

— Ἄδύνατον; Πῶς ἀδύνατον! ἀποκρίνεται ὁ ἀβ-
βᾶς καλύπτων τὸ δοχεῖον ἐκεῖνο ὑπὸ τὸ ράσον του· ἡ
πίστις μόνη σώζει. Εὐχαριστῶ, δουκίσσα· ἔχε, τέκνον,
τὴν εὐχὴν. Δδουλός σας ταπεινότητας.

Ὁ βίος εἶναι ὅρος, εἶναι βουνόν· δέον ὄρθιοι νὰ τὸ
ἀναβαίνωμεν καὶ καθήμενοι νὰ τὸ καταβαίνωμεν.

Τὸ γῆρας σμικρύνει· μεγαλύνει δὲ ὁ θάνατος.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ, ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

Ἐγένοντο κατ' αὐτὰς δοκιμαὶ περὶ τοῦ καιροῦ ὃν
ἀπαιτεῖ ὁ στόμαχος πρὸς πέψιν διαφόρων ἐδωδιμῶν·
τοῦτο δὲ κυρίως πρὸς ὀδηγίαν τῶν ἐπιμελητῶν τοῦ
γαλλικοῦ στρατοῦ. Παρατηρήθη λοιπὸν ὅτι τὸ ὀρῴζιον
ἐντὸς ζωμοῦ κρέατος πέπτεται ἐντὸς μιᾶς ὥρας· ὁ φά-
ρος καὶ ὁ σῖτος βρασμῆναι ἐντὸς ὕδατος, ἐντὸς 2 ὥρῶν
καὶ ἡμίσειας· τὸ αὐτὸ καὶ οἱ κύαμοι βρασμῆναι ἐντὸς
ἀλατισμένου ὕδατος. Διὰ κύαμους ἐντὸς ζωμοῦ κρέα-
τος καὶ κρέας βοῦς ὀπτόν, ἀπαιτοῦνται 3 ὥραι· διὰ
βραζὸν κρέας βοῦς, πρόσφατον ἄρτον σίτινον, ἀναλελυ-
μένον βούτυρον, παλαιὸν τυρὸν, 3 ὥραι καὶ ἡμίσεια·
διὰ ψωμίον καὶ ὄσπρια ἐντὸς ζωμοῦ 4 ὥραι· διὰ κρέας
βοῦς ἀλατισμένον καὶ ζωμὸν ἐκ κοκκῶν, 4 καὶ 1
τέταρτον· διὰ λάχανα βρασμῆνα ἐντὸς ὕδατος, 4 καὶ
ἡμίσεια· διὰ λίπος βόειον βρασμῆνον καὶ τένοντας
βοῦς, 5 καὶ ἡμίσεια.

— Ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων ἐδώρησε κατ' αὐτὰς
εἰς τὴν ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην τῆς Γαλλίας τέσσαρα λαμ-
πρὰ νομίσματα, παριστῶντα τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον
καὶ Φίλιππον τὸν Μακεδόνα. Τὰ νομίσματα ταῦτα,
γνωστὰ ὄντα ἐν Εὐρώπῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Θησαυροῦ τῆς
Ταρσοῦ», εἶχον ἀγορασθῆ ἀντὶ 50,000 φράγκων.

— Ἐν Ἀμερικῇ ἐπενοήθη ἐσχάτως νέος τρόπος κα-
τασκευῆς σιγάρων. Τὰ φύλλα τῆς νικοτιανῆς μετα-
βάλλονται εἰς ζύμην, ἔπειτα δὲ εἰς εἶδος χάρτου. Κό-
πτεται ἀκολουθῶς ὁ χάρτης εἰς τεμάχια, καὶ ταῦτα
τυλιεσόμενα σχηματίζουσι πάραυτα σιγάρων καπνι-
ζόμενον.

— Τὴν 17ν ἰανουαρίου τοῦ παρόντος ἔτους ἦρθ-
μοῦντο ἐν Ῥωσίᾳ 463 τυπογραφεῖα καὶ 413 βιβλιο-
πωλεῖα.

— Πρὸς δυσμὰς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐκτεί-
νονται ἀέραντοι λειμῶνες, ὅπου περιφέρονται ἄγριοι
βούβαλοι εἰς ἀγέλας. Οὗτοι, μὴ εὕρισκοντες ἐκεῖ δέν-
δρα διὰ νὰ τριβῶνται ἐπ' αὐτῶν, ἐπιπτον ἐπὶ τῶν πασ-
σάλων τοῦ ηλεκτρικοῦ τηλεγράφου καὶ τοὺς κατηδά-
φιζον· ἐκόπτοντο δὲ τὰ σύρματα. Πρὸς θεραπείαν τοῦ
κακοῦ, ἡ διεύθυνσις τῶν τηλεγράφων ἐπενόησε νὰ ὀ-
πλίσῃ τοὺς πασσάλους διὰ καρφίων μεγάλων τε καὶ
μικρῶν· ἀλλὰ τότε μάλιστα οἱ βούβαλοι ἐπέπεσον εἰς
αὐτοὺς, εὐρόντες ὅτι κάλλιον ἐξέετο κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπον τὸ τραχὺ δέρμα των· ὥστε γίνεται σήμερον
σκέψις περὶ ἄλλου τινός μέτρου τελεσφόρου μὲν, ὅχι
δὲ καὶ πολυδαπάνου.

— Ἡ ἐνταῦθα «Ἐταιρία πρὸς διάδοσιν τῶν ἐλλη-
νικῶν γραμμάτων» ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ἐν βιβλίῳ τὰ
πρακτικὰ αὐτῆς. Προσεχῶς θὰ δώσωμεν περιλήψιν
τοῦ βιβλίου τούτου.

ΤΑ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐν Παρισίῳ, 17 (29) μαΐου, 1869.

Ἀληθῶς ἀνέστη! ἀγαπητὴ φίλη μου, διότι καὶ ἡ-
μεῖς ἐδῶ ἐπασχάσαμεν, ἂν ὄχι μὲ κρότους, ἀλλὰ μὲ
ἀσπασμούς ἱκανούς. Ἐλειουργήθημεν εἰς τὸν Ῥωσι-
κὸν ναόν, καὶ ὡς γινώσκεις, οἱ Ῥῶσοι, κατὰ τὴν ἡμέ-

ραν τῆς Ἀναστάσεως διατηροῦν ἀκμαῖον τὸ ἔθιμον τοῦ
ἀσπασμοῦ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Διέδεικε δὲ ὁ ἀ-
σπασμὸς οὗτος πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἱερέως, ὅστις ἰστάμε-
νος πρὸ τῆς ὠραίας πύλης μετὰ τοῦ εὐαγγελίου, πρὶν
ἔτι εἰσελθῆ εἰς τὴν λειτουργίαν ἀσπάζεται πάντας τοὺς
προσερχομένους, ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, ἀντασπάζο-
μενος παρ' αὐτῶν.

Ὅλη ἡ ἀκολουθία ἔγινε Ῥωσιστὶ μετὰ πολλῆς ἱε-
ροπρεπείας καὶ λαμπρότητος· εἶναι δὲ καὶ πολυτελῶς
κεκοσμημένος οὗτος ὁ ναὸς, διατηρούμενος δαπάνῃ
τῆς Ῥωσικῆς Κυβερνήσεως. Γινώσκεις ὅτι ἡ Ῥωσικὴ
ψαλμωδία εἶναι κατανυκτικωτάτη· δὲν καταλαμβάνω
διατὶ ἡμεῖς ἐμμένομεν εἰς τὴν παλαιὰν ἐκκλησιαστι-
κὴν μουσικὴν μας, καὶ διατὶ, ἀφοῦ ἐσυγχωρήθη νὰ
εἰσαχθῶσιν εἰς αὐτὴν ἀραβικὰ μέλη, δὲν ἐπιτρέπεται
ἢ τετράφωνος ἀρμονία!

Τοῦτο μοι ἔλεγε καὶ ὁ Πολύμοχος. Καθὼς τὰ ἤθη
μεταβάλλονται, οὔτω καὶ αἱ ὀρέξεις· ἐπομένως καὶ ἡ
μουσικὴ αἰσθησις. Δὲν πρόκειται περὶ δογμάτων· εἰς
αὐτὰ οὔτε ἰῶτα, οὔτε κεραία νὰ προστεθῆ ἢ ν' ἀφαι-
ρηθῆ· ἀλλ' ἂν οἱ πατέρες ἡμῶν κατενύσσοντο ὑπὸ τῆς
μουσικῆς τοῦ καιροῦ των, ἡμεῖς δὲν κατανυσσό-
μεθα πλέον ὑπ' ἐκείνης. Ὡς τί εἰσῆχθη εἰς τὴν προσ-
ευχὴν ἡ μουσικὴ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ; ὡς μέσον πρὸς τὸ
νὰ φέρῃ τὸν εὐσεβῆ εἰς κατανύξιν· ἂν λοιπὸν ἡ κα-
τανύξις ἦναι ὁ σκοπὸς, καὶ ὁ σκοπὸς οὗτος ἔπαυ-
σε τοῦ νὰ ἐπιτυγχάνεται σήμερον, μεταβλήθεισος τῆς
μουσικῆς ἡμῶν ὀρέξεως, τὸναντίον δὲ μάλιστα, εἰς
τινας φαίνεται ἀνίκαρ ἡ ἐπικρατούσα ἐκκλησιαστικὴ
μουσικὴ ἡμῶν, ἡ ἔρρινος καὶ ἀσιανίζουσα, διατὶ ἐμ-
μένομεν εἰς αὐτήν; Ἀδιάφορον ἀρά γε εἶναι εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν ἂν δὲν κατανύσσονται ἅπαντα τὰ τέκνα
αὐτῆς σήμερον ἐκ τῶν μελῶν τὰ ὁποῖα παρεδέχθη
ποτὲ ὡς ἀρμόδια εἰς τὰ ὄτα τοῦ καιροῦ ἐκείνου; Καὶ
ἀφοῦ μάλιστα ἐξέκλινε πρὸς τὴν ὄρεξιν τῶν οἰκούντων
πρὸς τὴν Ἀσίαν, πῶς ἀπαναίνεται τὴν τῶν οἰκούντων
πρὸς τὴν Εὐρώπην; Ἡ Ῥωσικὴ μουσικὴ εἶναι ἱερο-
πρεπεστάτη· τὴν συνέταξεν ὁ Χερουβίνος. Τί ἂν ἦτο
Ἰταλὸς οὗτος; νοὺς ὑψηλὸς, συνέλαβε τὸ πνεῦμα τῆς
Ἐκκλησίας τῶν ὀρθοδόξων· αἱ ἀρμονίαι του πνεύου ὄ-
λαι τὴν χριστιανικὴν πραότητα καὶ γλυκύτητα· αἴρουν
τὸν νοῦν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀσωμάτων· πληροῦν τὴν
καρδίαν ἀγίας μολπῆς· φέρουν ἐνὶ λόγῳ τὴν ψυχὴν
τοῦ ἐκκλησιαζομένου εἰς ἀρῆτον καὶ οἰκοδομητικὴν
κατανύξιν.

Τὸ κατ' ἐμὲ, ἀδελφῆ, καίτοι δὲν ἐνόουν τὰς ζένας
λέξεις, ἀλλὰ μόνον ἐμάντευον αὐτὰς ἐκ τῆς σειρᾶς τῆς
ἀκολουθίας, ἠγιάζομην ὑπὸ τῆς θείας ἀρμονίας των.
Ἄλλως τε, ὁ ἀρχιλειουργῶν Ῥώσσος ἀρχιμανδρίτης,
ἄξιος, ὡς ἔμαθα, διάδοχος τοῦ εὐπαιδευτοῦ ἐκείνου
Βασιλειῆφ, εἶπε καὶ ἐλλήνιστ' ἐν «Χριστὸς ἀνέστη»,
ὡς καὶ τὸ «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος» τοῦ κατὰ Ἰωάννην
Εὐαγγελίου, καλῶς προφέρων.

Ὅ,τι δὲ μόνον ἀπήρκεσε εἰς ἐμὲ κατὰ τὴν ἱερὰν ταύ-
την ἀκολουθίαν, ἦτο τοῦ Ῥώσσου διακόνου ἡ συμπερι-
φορὰ. Φαντάσου ἕνα ὠραῖον καὶ νέον ἄνδρα, ἔχοντα
τὴν κόμην περιεκομμμένην καὶ ἐπιμελημένην, τὸν δὲ
μύστακα εἰς περιεσπώμενην ἀπολήγοντα λεπτῆν. Ἐ-
νόμιζε τις ὅτι διὰ χορὸν εἶχεν ἐτοιμασθῆ, ἀλλ' αἴφνης
ἀρπαγεῖς, ἤχθη εἰς τὸν ναόν καὶ ἠναγκάσθη νὰ φορέσῃ
τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας τὸ στοιχάριον. Ὅσα-
κις ἐζήρχετο εἰς τὰ πρόθυρα, ἐνθυμούμην τὴν ἐπί-

σκεφίν μου εις τὸ ἐδῶ Παρθεναγωγεῖον τοῦ Sacré-Cœur, ὅπου, ἐσπερινοῦ τελουμένου ἐν τῷ καθ' οὗ καταστήματος, πλήρη ὄντι καλογραιῶν καὶ τῶν μαθητριῶν τῶν, οἱ ἱερεῖς, λευκὰ φοροῦντες χειρόκτια, εἶχον καὶ τὰς κόμιας τῶν ἐρασίμως περιεκτενισμένας καὶ στιλπνάς ἐκ μυραλοιφῆς.

Φωνὴν ὅμως εἶχε λαμπρὰν ὁ ῥωσσοῦ διάκονος· μίαν φωνὴν, Ἑλληνοδίκη μου, βαρῦτονον, ἀβίαστον ὄλωσ-διδόλου καὶ ἠχηρὰν, ὅχι διὰ μικρὸν ὡς ἐκεῖνον ναόν, ἀλλὰ διὰ τὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας, συλλειτουργούντων ἐν αὐτῷ δώδεκα ἀρχιερέων.

Οὐχ ἦττον ἠπόρησα βλέπουσα διελθόντα δις ἢ τρίς ὀπισθεν τῆς ἀγίας τραπέζης, καθ' ἣν ὥραν ἐτελείτο ἡ μυσταγωγία, γέροντά τινα ῥωσσον ἀξιωματικὸν ἐν στολή. Ἐπιτρέπεται ἄρα ἐν Ῥωσσίᾳ τὸ νὰ εἰσέρχονται οὕτως ἐν τῷ ἱερῷ οἱ ἄνδρες τοῦ Ἄρεως;

Τῶν δὲ ἐκκλησιαζομένων γυναικῶν δὲν συζέλλομαι λέγουσά σοι ὅτι ἐγὼ ἐφαινόμην ἐκεῖ ἡ πενιχρότερα. Ὅποιον πλοῦτον εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, Ἑλληνοδίκη μου! Ἐνταῦθα κατοικοῦσι πολλοὶ οἰκογένειαι ῥωσσικαὶ ἐκ τῶν ἀριστοκρατικῶν, καὶ πλούσιαι. Αἱ γυναῖκες ὅλαι ἦσαν ἐνδεδυμένας ὡς εἰς συναναστροφὴν νυκτερινήν· ἐπομένως ἐφόρου ἐνδυμασίας πολυτελεστάτας, τὸ πλεῖστον λευκάς, καὶ πολλὰ κοσμήματα βαρῦτιμα. Οἱ ἀδάμαντες ἠκτινοβόλουν εἰς πᾶσαν κόμην καὶ εἰς πᾶν στήθος. Καὶ πολλῶν μὲν τὸ κάλλος ὑπῆρχεν ἀνώτερον τῶν στολισμῶν τούτων· εἰξεύρεις τὸν πολικὸν ἀστέρα· ἔλεγες ὅτι τὸν ἔχουν ἀδελφόν· — ἦσαν ὅμως καὶ τινες! . . .

Ποτὲ δὲν κατακρίνω τὴν ἀσχημίαν· ἡ ἀσχημία ἢ ἡ καλλονὴ δὲν εἶναι ἔργον ἡμῶν· εἶναι ἔργον τῆς φύσεως· ἀλλ' ὅταν εἰς τὴν ἀσχημίαν προστίθεται ἡ αὐταρέσκεια τῆς ἐχούσης αὐτήν, ἡ μάλλον, ὅταν ἡ γυνὴ ἢ δυστυχίσασα νὰ ἦναι δυσειδῆς κομψεύεται, καὶ, τὸ χειρίζον, φαίνεται ἐνταῦτ' ὑψηλοφρονοῦσα, τότε θυμῶν. Μίαν τοιαύτην εἶδα, καὶ σ' ἐξομολογοῦμαι ὅτι, τῶνόντι, ἡμέραν Πάσχα ἐθύμωσα.

Εἰς μάτην μοῦ ἀνέσπα τὴν προσοχὴν ὁ οὐράνιος ἐκεῖνος Χερουβικὸς ὕμνος· — Ταλαίπωρος! εἶπα ἐπὶ τέλους πρὸς αὐτὴν κατὰ νοῦν· ἡ φύσις σὲ ἠδίκησε, καὶ ὁ τρόπος σου δικαιοῦναι τῆς φύσεως τὴν ἀδικίαν.

Καὶ τότε μόλις ἠσύχασα. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς πόσον ἠσυγάζω, ὅταν εὔρω ἐντὸς τοῦ νοῦς μου φράσιν τινὰ πιστῶς ἀποδίδουσαν τὴν ἰδέαν μου καὶ εὐκρινῶς χαρακτηρίζουσαν τὴν ἐντύπωσίν μου!

Μ' εἶπαν ὅτι αἱ πλεῖσαι τῶν ῥωσσικῶν οἰκογενειῶν ἐκεῖνων ἔμελλον μετὰ τὴν λειτουργίαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως, ἐγγάμου ὄντος, ὅπου ὑπῆρχεν ἐστρωμένη τραπέζα πρὸς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐκκλησιασθέντας χριστιανούς προσιτή. Καλὸν ἔθος· ὁ ἱερεὺς εὐλογεῖ τὰ παραθεθειμένα πασχαλινὰ ὄψα, τὰ κόκκινα ὠὰ, καὶ ἀπογεύεται μικρὸν τι ἕκαστος. Πράττει δὲ τὴν φιλοξενίαν ταύτην ὁ ἱερεὺς ἐξ ἐπιχορηγήσεως τῆς ῥωσσικῆς Κυβερνήσεως· ἀλλ' ἀκολουθῶς μεταβαίνουν εἰς τὴν ῥωσσικὴν πρεσβεΐαν μόνον οἱ ἐπὶ τούτῳ προσκεκλημένοι, ἐκεῖ δὲ τοὺς περιμένει πολυτέλες συμπόσιον. Ἴσως δι' αὐτὸ ἦσαν ἐκεῖναι αἱ Ῥωσσοὶδες μου λαμπροστόλιστοι τόσον.

Ἐξ ὧν εἶδα κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, αἱ ποδήρεις ἐσθῆτες συνειθίζονται ὅσον δὲν φαντάζεσαι μακροτάται, οἱ δὲ ἰνδικοὶ πέπλοι (τὰ σάλια) δὲν διπλόνονται διαγωνίως, ἀλλὰ τακτικῶς εἰς δύο, καὶ οὕτω διπλω-

μένοι ρίπτονται ἐπὶ τῶν ὤμων· συμπτύσσονται δ' ἔπειτα ὀπισθεν τῆς ὀσφύος, καὶ σχηματίζοντες μέσιν καὶ ὡσάν χειρίδας ἀνοικτάς, ἔχουν ἐπίδειξιν τῆθεννίδος (mantille) δεδεμένης περὶ τὴν ὀσφιν διὰ ζώνης. Εἶναι ὡραῖοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· δοκίμασε καὶ θὰ ἰδῆς.

Τὰ μεταξωτὰ τὰ αἰολόγγρα (couleurs changeantes) εἶναι σήμερον τοῦ συρμού, ὡς καὶ αἱ ὠχρόξανθοι ἢ σιτόχροοὶ κόμια· τὰ δ' ἐπικρατοῦντα εἰς τὰς ἐσθῆτας χρώματα εἶναι τὸ τοῦ ἀραβοσίτου, τὸ φαῖον, ἀνοικτότατον ὅμως, τὸ ὠχρὸν κυανοῦν, τὸ ἀνοικτὸν ἰώδες, τὸ λεπτότατον πράσινον, τὸ ἐωθινόν, κτλ. Περὶ δὲ τῶν σχημάτων, εἶναι παμποικίλια· ἡ εἰκονογραφία τὴν ὁποίαν σοὶ στέλλω μὲ ἀπαλλάττει τῆς περιγραφῆς των, ἥτις, ὡς παρατηρεῖς, καταντᾷ πρᾶγμα ἀκατόρθωτον.

Σήμερον σοὶ ἐπιστέλλω καὶ ὑπόδειγμα ἐνδυμασίας παιδίου ἄρρενος, καθὼς ἐδῶ φοροῦσιν οἱ ἀπὸ ἐξ ἕως δέκα ἐτῶν παῖδες. Κἀθηταί δὲ, ὡς βλέπεις, τὸ παιδίον ἐπὶ ποδηλάτου. Τοιοῦτο τῶνόντι εἶναι τὸ σχῆμα τῶν διτροχῶν ποδηλάτων, περὶ ὧν πολλὰκις ἤδη σοὶ ἀνέφερα. Καὶ οἱ μὲν πόδες δίδουσι τὴν κίνησιν ἀνα-

βαίνοντες ἢ καταβαίνοντες ἐναλλάξ, αἱ δὲ χεῖρες διευθύνουσι δεξιὰ ἢ ἀριστερά, ἐρέφουσαι τὸν πρότον αὐτοῦ τροχὸν κατὰ θέλησιν. Ἡ ἰσορροπία τοῦ ἀναβάτου ἀποκτᾶται μετὰ τινὰ πείραν, ἀκίνδυνον ὅμως, ἐπειδὴ ὁσάκις ἐπίκηται πτώσις, προλαμβάνουσι αὐτὴν οἱ πόδες, πάραυτα πατοῦντες εἰς τὸ ἔδαφος.

Ζωὴ II...

Μετὰ τὸ ἠθικώτατον διήγημα «Τὸ Βάραθρον», λήγον ἐντὸς τριῶν φυλλαδίων, θὰ ἐκδώσωμεν ἕτερον διήγημα δραματικώτατον, διεγερτικὸν παλμῶν συνεχῶν περιεργείας.

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ
Ἰούλιος, 1869